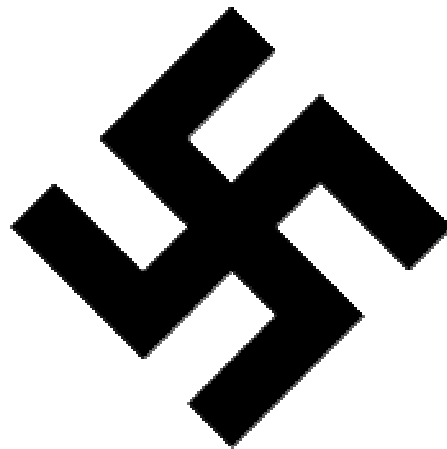

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
LEIDINYS

2010 METŲ VASARIO MĖNUO

KETVIRTASIS NUMERIS

SKIRTAS NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ
DARBININKŲ PARTIJOS DEVYNIASDEŠIMTMEČIUI
PAMINĖTI

Žydai pra mūsų nelaime!

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Sausio pirmąją dieną Lietuva jau atsibudo be Ignalinos atominės elektrinės. Ji buvo uždaryta toli gražu ne dėl Lietuvos Tautos, ar aplinkinių tautų saugumo. Sistemos ir parazitų-oligarchų kontroliuojama „žiniasklaida“, o tiksliau, melasklaida, šito niekada nepasakys: Ignalinos AE buvo uždaryta tam, kad Lietuvą paversti visiškai energetiškai priklausoma nuo „Vakarų“ pasaulio žydijos. Dabar neabejotinai, kaip buvome pažymėję mūsų periodinio leidinio pirmajame numeryje, arba radikalčiai pradės kilti elektros kainos, arba šitie išsigimėliai, vaizduojantys „Lietuvos politikus“ ir „teisėtą valdžią“, privogs pinigų iš kur nors kitur, vis dėl to, neišvengiamai Lietuvos Valstybės ir Lietuvos Tautos kišenių sąskaita.

Ypač įsidėmėtina, kad prezidentė-prezidentė, pusžydė lezbietė Dalia Grybauskaitė atvirai pareiškė, ciniškai tyčiodamasi iš mūsų visų, kad uždarius Ignalinos AE, Lietuva įgijo „realią energetinę nepriklausomybę“. Tautietai, pagalvok: mūsų pagrindinis energetikos šaltinis uždaromas, Lietuvis darbininkas netenka darbo ir mes esame verčiami importuoti elektros energiją iš užsienio, teikiant užsienio kapitalistams pelną, melžiant mūsų Naciją. Toks sarkastiškas ir atviras spjūvis į mūsų visų – **LIETUVOS ŽMONIŲ** veidus turėtų sukelti tikro nepasitenkinimo bangą, jeigu mūsų Tauta nebūtų du dešimtmečius zombifikuojama. Tačiau dabar mes esame naikinami, mūsų Tauta ir rasė nyksta, mūsų turtas naikinamas ir dalinamas svetimiems, vidaus ir išorės parazitams ir priešams, o „demokratai“ yra viso šito sukuryje, keldami chaosą ir vesdami Lietuvos Naciją į gėdingą ir šlykščią mirtį.

Susėdę į valdžios postus, internacionalinio kapitalo ir žydo-masonijos pakalikai tyčiojasi iš Lietuvos Tautos. Išgamos, pardavusios mūsų Tautą turi sėdėti ne valdžioje, o arba Lukiškėse, arba kabėti kartuvėse.

Visiškas mūsų pardavimas ir energetinės nepriklausomybės visiškas sunaikinimas yra pavadinamas „energetine nepriklausomybe“ ir niekas prieš tai nepasisako! Nebeleiskime šiems niekšams naikinti mūsų Nacijos, Valstybės ir rasės.

Šiame numeryje skaitysite medžiagą apie nacionalsocializmo ideologiją, žydų ir parlamentarizmo, judokratijos-oligarchinės diktatūros klausimus ir kitokią medžiagą.

Mes minime 90 – ają Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos jubiliejų. Nacionalsocializmas – tikras Vokietijos ir visos Europos laisvės ir dvasinės revoliucijos judėjimas, vedantis tautas iš žydijos pančių. Tikėkimės, kad po dar devyniasdešimties metų mūsų palikuonys galės gyventi atgimusioje Lietuvoje ir Europoje, kuria būtų galima didžiuotis. Ne bet kokioje tvarkoje, o rasinėje nacionalsocializmo tvarkoje.

Tikimės, kad tam, kam patiko praeiti „Šturmuotojo“ numeriai, patiks ir šitas, o tam, kam tai kelia „pasibjaurėjimą ir pyktį“, siūlome apsvarstyti savo pačių melagingai deklaruojamų „tolerancijos“ lozungų teisingumą. Tiksliau, tariamą teisingumą.

JUDA, PADVĖSK!

LIETUVA, PABUSK!

KOLINAS DŽORDONAS

PASAKYK SISTEMAI - „NE“

Redakcijos žodis

Ši neilgą britų nacionalsocialisto straipsnį, parašytą daugiau kaip prieš dešimtmetį išleidžiamame šiame „Šturmuotojo“ numeryje, norėdami parodyti skaitytojams, kad demokratinio dekadentizmo sistema gyvuoja ne tik Lietuvoje, kuri yra naikinama žydiškosios ologarchų diktatūros. Ji gyvuoja visur, kur tik yra sistemingai naikinama baltoji rasė. Puikus šito pavyzdys – Didžioji Britanija, kurioje sistemingai vykdoma islamizacija ir negridizacija, prisidengiant „tolerancijos“ lozungu. Tačiau galima tvirtai teigti, kad tai naudinga būtent kapitalistų-parazitų kastai, kuri tiesiogiai atsiskaitinėja pasauliniam žydų suokalbiui ir masonijai.

Mes manome, kad esminė šio trumpo straipsnio mintis puikiai tinka Lietuvai: nacionalizmo idėjas suprantantis Lietuvis, kuris jaučia atsakomybę už Lietuvių Tautos ir baltosios rasės ateitį privalo boikotuoti visas sisteminės-judokratinės partijas rinkimuose, kaip ir yra čia paaiškinta (žinoma, aptariamas konkretus Britanijos atvejis prieš 1997 –ųjų metų rinkimus).

PASAKYK SISTEMAI – „NE“

Visuotiniai rinkimai

Parlamentinė demokratija yra melas, pasitikėjimo triukas. Tai nėra valdžia, tikrai atstovaujanti tautą ir išreiškianti jos valią. Tam įrodyti užtenka vieno fakto, nors yra jūros kitokių įrodymų.

Didžioji britų tautos dauguma niekada nenorėjo spalvotosios invazijos į savo tėvynę, bet jai ji vistiek buvo prikišta ir buvo priimti įstatymai, priverčiantys priimti atėjųnų okupaciją ir valdymą. Ką ši nesąžininga sistema

daro, tai yra, pristato melagingą viešo svarstymo, pagarbos ir atskaitingumo fasadą, tuo metu veiksmingai klastojant situaciją savo talkininkų ilgalaikiam dominavimui, formuojant viešąją nuomonę savo tikslams per medijos įtaigą ir neigiant galimybes visiems, išskyrus savo patvirtintoms partijoms ir priimtiems elementams, kurie atstovauja virtualią diktatūrą užkulisiuose per tikrąsias valdančiąsias jėgas.

SENOSIOS PARTIJOS yra tik variacijos, netikros alternatyvos toje pačioje sistemoje. Jos vaizduoja kovą, bet iš tiesų jos yra susitarimas, skirtas Britanijos nuosmukio ir žlugimo kursui. Jos visos palaiko spalvotąją invaziją ir multirasizmo ir svetimos įtakos primetimą mūsų reikaluose, tiek viduje, tiek ir išorėje. Kartas nuo karto, kai atrodo naudinga, sistema sukuria fiktyvius pasirinkimus, kaip dabar milijardieriaus žydo finansininko Džeimso Goldsmo Referendumo partija, išskirstyti ir išsklaidyti nepasitenkinimą.

Šis apgavikas vaizduojasi ginantis Britanijos suverenumą nuo svetimo reguliavimo iš Briuselio, bet neturi ką pasakyti apie svetimą, įskaitant žydišką įtaką Londone, jo ir jo pasekėjų laikomos suderinama su Britanijos suverenumu.

TONIS BLERAS ir jo šviežiai supakuota Leiboristų partija yra prognozuojama laimėsianti 1997 –ųjų visuotinius rinkimus. Jis yra stipriai finansuojamas žydų. Jam buvo ką tik duoti 500000 svarų iš vedančių žydų verslininkų, įskaitant poną Trevorą Činą, didžiausią Britanijos motorų prekiautoją („Lex Service“); Aleksą Bernšteiną, buvusį Granados TV pirmininką; Bolą Garoną, leidybos milijonierių, kuris pats partijai davė 500000 svarų, poną Emanuelį Kėjų, Loningo bagnalo pirmininką ir Michaelį Levį, NG įrašų vadovą.

O KAIP TIE, KURIE YRA UŽ SENŲJŲ PARTIJŲ, t. y. tie, kurie priima visą šitos sistemos ir jos vykdytojų pasmerkimą, bet kurie mano, kad tai, ką reikia daryti, yra mėginti daryti pokyčius, gaunant naują partiją išrinktą į valdžią?

Šie gero norintys žmonės nesugeba pastebėti, kad jie yra valdžią turinčiųjų reakcijos pasmerkti nesėkmei. Jie gali jiems duoti laiką ir pinigus, dalyvaujant rinkimuose tol, kol jie nėra iš tolo nemeta iššūkio jų pozicijai, bet kai tik naujoji partija tampa tikru priešininku – beveik neišivaizduojamas pasiekimas – atsižvelgiant į sunkumus, dabartiniai valdžios laikytojai tikrai viena, ar kitokia neskrupulinga priemone sustabdys tą naują partiją ir ją sužlugdys. Arba jos veikimas bus padarytas neįmanomas per kiekvienos išivaizduojamos kliūties panaudojimą, arba tą naują partiją bus pavadinta „rasistine“ ir, arba ji, arba jos dalyvavimas rinkimuose, bus uždraustas.

VIENINTELIS IR VIENINTELIS TEISINGAS ATSAKAS šiai sistemai yra jai pasakyti „NE“, boikotuojant rinkiminę dėžę, o ne ją palaikant, dalyvaujant kituose visuotiniuose rinkimuose, žaidžiant mūsų priešų partinį žaidimą ir taip pakliūnant į jų rankas. Vienas ir vienintelis būdas užskaityti atmetimą visos sistemos, kuri naikina mūsų rasę ir šalį yra neiti į balsavimus ir nebalsuoti iš viso. **NEBALSUOK!**

NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ DARBININKŲ PARTIJOS PROGRAMA

Redakcijos žodis

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos (toliau – NSDAP) įkūrimo 90 - mečio įkūrimo proga mes publikuojame Lietuvišką NSDAP Programos vertimą. Čia išdėstytos idėjos iš esmės yra nepaprastai aktualios ir šiandien nors, žinoma, yra akivaizdi tarpukario laikų specifika ir problemos. Jeigu tada arijų rasės nacijoms buvo kilęs pavojus, dabar mes matome sistemingą jų genocidą. Atsakas į jį – radikalusis nacionalizmas, atmetantis kapitalizmo ir marksizmo esmę – žydiškumą ir vedantis į Naujosios Europos Tvarką.

Ateityje taip pat atsižvelgsime į galimybę į Lietuvių kalbą išvertsti Gotfrydo Federio žymųjį veikalą „NSDAP Programa ir pagrindinės koncepcijos“. Šis veikalas iš esmės išanalizavo ir detalai išaiškino vokiškojo nacionalsocializmo tikslus. Nors nacionalsocializmas, kaip doktrina, kilo iš NSDAP ir ši organizacija, imant ją su visa jos specifika, buvo grynai vokiška, nacionalsocializmas, kaip mūsų rašytojai yra jau aiškinę, yra Gamtos dėsnių pritaikymas žmonių visuomenei. Nacionalsocializmas yra tinkamas ir, sakysime, reikalingas, kiekvienai Europos tautai, kuri nori ne tik išlikti, bet tobulėti ir žengti iš esamojo degradacijos ir išsigimimo laikotarpio į Naują Erą.

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos

Programa

1920 metai, vasario 24 diena

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos Programa yra sukurta būti laikino galiojimo. Vadai neturi jokio ketinimo, kai joje paskelbti tikslai bus pasiekti, nustatyti naujus tik tam, kad dirbtinai padidinti masių nepasitenkinimą ir užtikrinti išliekančią Partijos egzistenciją.

1. Mes reikalaujame visos Vokietijos suvienijimo Didžiojoje Vokietijoje nacionalinio apsisprendimo pagrindu.

2. Mes reikalaujame lygių teisių vokiečių tautai jos reikaluose su kitomis nacijomis ir Versalio bei sent Žermeno taikos sutarčių galiojimo pašalinimo.

3. Mes reikalaujame žemės ir teritorijos (kolonijų) išmaitinti savo tautą ir apgyvendinti jos perteklinę populiaciją.

4. Tik nacijos nariai gali būti Valstybės piliečiais. Tik tie, kurie vokiško kraujo, nesvarbu kokios tikybos, gali priklausyti nacijai. Taipogi, joks žydas negali priklausyti nacijai.

5. Vokietijoje ne piliečiai gali gyventi tik kaip svečiai, jiems galiojant įstatymams, skirtiems atėjūnams.

6. Teisė balsuoti dėl Valstybės valdžios ir legislatūros bus suteikiama tik Valstybės piliečiams. Taigi, mes reikalaujame, kad bet kokios valstybinės pareigos Reiche, regionuose, ar mažesnėse vietovėse, priklausytų tik piliečiams.

Mes prieštaraujame parlamentiniam papročiui postus užpildyti tik pagal partinius nutarimus, nepaisant charakterio ar sugebėjimų.

7. Mes reikalaujame, kad Valstybė savo pirmine pareiga paverstų pragyvenimo suteikimą savo piliečiams. Jeigu pasidarytų neįmanoma išmaitinti visą populiaciją, svetimšaliai (ne piliečiai) turėtų būti deportuoti iš Reicho.

8. Visa ne vokiška emigracija turi būti stabdoma. Mes reikalaujame, kad visi ne vokiečiai, kurie į Vokietiją atvyko po 1914 metų rugpjūčio 2 dienos, privalėtų nedelsiant palikti Reichą.

9. Visi piliečiai turi lygias teises ir pareigas.

10. Pirminė kiekvieno piliečio pareiga turi būti atlikti fizinį, arba protinį darbą. Individo veikla negali kirstis su bendru interesu, bet turi veikti bendruomenės rėmuose ir bendram labui.

Taigi, mes reikalaujame:

11. Darbu neužsidirbtų pajamų panaikinimo.

Palūkaninės vergijos pašalinimo.

12. Iš nacijos karo metu reikalaujamų gyvybinių ir turtinių aukų atžvilgiu, asmeninis pasipelnymas iš karo turi būti pripažintas nusikaltimu prieš naciją. Taigi, mes reikalaujame visų pasipelnymų iš karo konfiskavimo.

13. Mes reikalaujame visų verslų, kurie susiformavo į korporacijas, nacionalizavimo.

14. Mes reikalaujame pelno pasidalinimo stambiose pramoninėse firmose.

15. Mes reikalaujame ekstensyvaus senatvės draugimo išvystymo.

16. Mes reikalaujame sveikos vidurinėsios klasės sukūrimo, nedelsiančios visų didelių parduotuvių komunalizacijos ir jų pigaus išnuomavimo smulkiesiems prekiautojams ir, kad būtų parodytas didžiausias atsižvelgimas į smulkiuosius prekiautojus pagal Valstybės ir savivaldybių įsakymus.

17. Mes reikalaujame žemės reformos, atitinkančios mūsų nacionalinius poreikius, įstatymo žemės nusavinimui komunaliniams tikslams be kompensacijos, išleidimo, žemės nuomos panaikinimo ir visos spekuliacijos žeme uždraudimo.

18. Mes reikalaujame negailestingo persekiojimo tų, kurių veikla yra žalinga bendram labui. Eiliniai nusikaltėliai, lupikautojai, spekuliantai ir t. t. turi būti baudžiami mirtimi, nepaisant jų tikybos, ar rasės.

19. Mes reikalaujame, kad romėniška teisė, kuri tarnauja materialistinei pasaulio tvarkai, būtų pakeista vokiška teise.

20. Valstybė turi apsvarstyti esminę mūsų nacionalinės švietimo sistemos rekonstrukciją (su tikslu kiekvienam pajėgiam ir sunkiai dirbančiam vokiečiui atidaryti aukštesnio išsilavinimo ir, taipogi, pažangos galimybę). Visų švietimo institucijų programos turi būti suderintos su praktinio gyvenimo reikalavimais. Mokyklos tikslas turi būti mokiniui duoti, pradedant pirmuoju intelekto ženklu, nacijos ir Valstybės supratimą (per pilietinių reikalų studijavimą). Mes reikalaujame neturtingų tėvų gabių vaikų švietimo Valstybės sąskaita, kad ir kokia jų klasė, ar profesija.

21. Valstybė turi užtikrinti, kad būtų pakelti nacijos sveikatos standartai, saugant motinas ir kūdikius, uždraudžiant vaikų darbą, per legislatūrą propaguojant fizinį sveikatingumą, suteikiant privalomą gimnastiką ir sportą bei ekstensyviai remiant klubų, skirtų jaunimo fiziniam rengimui.

22. Mes reikalaujame samdinių kariuomenės panaikinimo ir tautos kariuomenės sukūrimo.

23. Mes reikalaujame teisinės kovos prieš apgalvotą politinį melą ir jo skleidimą spaudoje. Siekiant palengvinti vokiečių nacionalinės spaudos sukūrimą, mes reikalaujame:

a) kad visi redaktoriai ir rašytojai į laikraščius, pasirodančius vokiečių kalba, privalėtų būti vokiečių nacijos nariais;

b) kad jokie ne vokiški laikraščiai negalėtų pasirodyti be Valstybės išreikšto leidimo. Jie negali būti spausdinami vokiečių kalba;

c) kad ne vokiečiams būtų įstatymu uždrausta finansuoti, arba įtakoti vokiečių laikraščius ir, kad pasekmė už šito įstatymo sulaužymą būtų bet kokio tokio laikraščio nuslopinimas ir nedelsiama susijusių ne vokiečių deportacija.

Laikraščių, kurie nėra palankūs nacionalinei gerovei, leidimas turi būti uždraustas. Mes reikalaujame, visų tendencijų mene ir literatūroje, kurios teršia mūsų nacionalinį gyvenimą, teisinio persekiojimo ir kultūrinių renginių, kurie prieštarauja šiam reikalavimui, nuslopinimo.

24. Mes Valstybėje reikalaujame laisvės visoms religinėms pakraipoms, esant tam, kad jos nekelia gresmės jos egzistencijai ir neįžeidžia vokiečių tautos moralinių jausmų.

Partija, kaip tokia, pasisako už pozityvinę krikščionybę, bet savęs nepriskiria jokiai konkrečiai pakraipai. Ji kovoja prieš žydiškąjį-materialistinį požiūrį mūmyse ir aplink mus ir yra įsitikinusi, kad mūsų nacija gali pasiekti ilgalaikę sveikatą tik iš šio principo pagrindo: ***Bendras interesas pirmiau asmeninio intereso.***

25. Kad įgyvendinti šią programą, mes reikalaujame stiprios centrinės Reicho valdžios sukūrimo; besąlygiško centrinio Parlamento autoriteto visam Reichui ir jo organizacijoms; bei Korporacijų, paremtų turtu ir profesija, suformavimo su tikslu vykdyti bendruosius Reicho išleistus teisės aktus visuose Vokietijos regionuose.

Partijos vadovai pažada dirbti negailestingai – reikalui esant paaukoti savo pačių gyvybes – kad šią programą paversti veiksmu.

DR. RUDOLF KOMMOSS
ŽYDAI UŽ STALINO PEČIŲ
PIRMOJI DALIS
SU LENINU Į VALDŽIĄ

Redakcijos žodis

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje, kaip žadėjome, publikuosime lukusią „Bolševizmo nuo Mozės iki Lenino“ III skyriaus dalį. Tačiau taip pat norime savo skaitytojus supažindinti su informatyviu ir dokumentuota medžiaga paremtu vokiečio-austro veikėjo Dr. Rodolfo Komoso (Dr. Rudolf Kommoss) veikalu „Žydai už Stalino pečių“. Čia publikuojame pirmąją šios knygos dalį Lietuviškai. Tikimės, kad ji padės mūsų sąmoningiesiems skaitytojams pagilinti savo žinias žydų klausimu bei TSRS istorijos ryšiu su pasauline žydija ir jos nusikaltimais, o visiems, kurie nesupranta, kad *žydai „kūrė komunizmą“*, atvers akis.

Žydai už Stalino pečių

Pirmoji Dalis

SU LENINU Į VALDŽIĄ

Dešimt didžiausių kaltininkų

1917 m. žlugo carinė imperija. Suiro vyriausybė ir administracija. Jos armijos buvo daugybę kartų sutriuškintos. Platūs gyventojų sluoksniai buvo apimti visiško nusivylimo nuotaikos. Inteligentija nedarė jokių pastangų ir pasidavė tarsi nebesulaikomai dalykų vystymosi eigai. Valstybės priešakyje stovėjo vidutiniškai gabus, bet silpnavalis valdovas, nebepajėgiąs pašalinti blogumų arba sulaikyti įvykių eigos.

Po to, kai *Vasario revoliucija* nušlavė caro režimą ir trumpą laiką neryžtinga laikinoji vyriausybė jau beskęstantį valstybės laivą leido pavėjui, užuot jį vairavusi, - 1917 m. per Spalio revoliuciją bolševikai pasigrobė valdžią. *Dešimt žmonių buvo didžiausi kaltininkai už tų mėnesių ir vėlyvesnius įvykius.* Tai buvo sukilimui vadovaujanti bolševikų *politinio biuro nariai* ir bolševikinio „*Karinio revoliucinio centro*“ nariai. Jie vadinosi:

Lenin,

Bronštein (Trockij),

Brilijant (Sokolnikov),

Radomyslskij (Zinovjev),

Rozenfeld (Kamenev),

Sverdlov

Irickij,

Stalin,

Dzeržinskij,

Bubnov.

Iš šios dešimties tik vienas buvo grynakraujis rusas – Bubnovas, kuris bolševikų vadų tarpe vaidino tik menką vaidmenį. Antras rusas su spėjama žydiško kraujo piremąša – Leninas. Toliau vienas lenkas – Dzeržinskis, vienas gruzinas – Stalinas ir 6 *grynakraujai žydai*: Bronštein, Brilijant, Radomyslskij, Rozenfeld, Sverdlov ir Urickij. (1) Dešimties už bolševikinį perversmą atsakingųjų absoliutinė dauguma buvo žydai. Rusų revoliucija, kurią per dešimtmečius, o gal, teisingiau, šimtmečius, paruošė begaliniai Rusijos tautų skausmai, nevaisingi kraujyje nuslopinti sukilimai, gerai sumanytos, bet nepakankamai įvykdytos reformos, - ši revoliucija atsidūrė žydų vadovybėje. Spalio mėnesio perversmas neatnešė Rusijos tautoms „laisvės“, bet tiktai suteikė žydams valdžią.

Žydai senojoje Rusijoje

Prie šio didžiulio perversmo, kuris visu platumu tik šiandien tėra suprantamas, vedė ilgas kelias. Kas nori suprasti faktiškąją žydų išsigalėjimą Sovietų Sąjungos valdžioje, tas turi susipažinti su *Rusijos žydų gyvenimo raida* paskutiniojo pusantro šimtmečio bėgyje. Žydai čia per visą eilę kartų turėjo plačiausią dirvą plėstis. Jie buvo sudarę stiprias bendruomenes ir, remdamiesi savo religinėmis, visuomeninėmis ir tautinėmis tradicijomis, galėjo išvystyti tipiškesnes ir grynesnes savo rasės savybes, negu kur kitur. Čia ypatingai išsivystė žydų charakteris, tiek santykiyje su savo rasės žmonėmis, tiek ir kovoje su kitų rasių gyventojais.

Carui valdant, žydai buvo visokeriopai suvaržyti. Jiems buvo leista gyventi tik dalyje Rusijos imperijos, o žemės įgyti jiems buvo visiškai uždrausta. Rusijos mokyklose ir universitetuose žydams buvo taikomas *numerus clausus*.

Gyventojų masė, o taip pat ir Rusijos valdininkai juos laikė svetimu, nenuoromis pakenčiamu elementu.

Rusijos žydai didžiausia dalimi yra kilę iš *Vidurio Europos*, iš kur jie buvo išvyti Vidurinių ir Naujųjų amžių savartoje. Kaip žinome, tuo laiku beveik visos Europos valstybės buvo ištrėmusios žydus dėl jų asocialaus elgesio. Jie dideliais būriais emigravo į Lenkiją ir Rusiją. Bet tuo tarpu, kai kitų tautų atskalos svetimoje aplinkoje savo kūrybiniu darbu dažnai per trumpą laiką įgydavo gerą vardą, sukdavo gerovę ir be jokio trynimosi įsijungdavo į tą valstybę, kurios pavaldiniais jie tapdavo, - čia tik priminsime daugiau kaip du milijonus vokiečių kolonistų, kurie carinėje Rusijoje sudarė vertingą ir gerbiama gyventojų dalį, - žydai gi taip pat ir Rytų Europoje greitai laiku griežtai nustatė prieš save vietinius gyventojus. Per Lenkijos dalijimus didžiausioji jos žydų dalis atiteko Rusijai. Ir čia *Rytų žydai* susiformavo į aną būdingą, kitų gyventojų nuolat jaučiamą kaip svetimą grupę. Pažymėtinas yra *Dostojevskio pasisakymas apie žydus (2)*:

„*Paklauskite mūsų pasienio sričių gyventojus: kas yra ir kas išstisus šimtmečius buvo žydų veiklos variklis? Jūs išgirsit vienbalsį atsakymą: Negailėstungumas... Ir iš tikrųjų, visa žydų veikla šiose pasienio srityse reikšėsi tuo, kad jie, išnaudodami vietos įstatymus, vietinius gyventojus padarė priklausomus nuo savęs, ir ta priklausomybė yra be išeities.*“

Rytų žydai niekuomet nė mėginti nemėgino įsijungti į savo kraštan juos priėmusių tautų organizmus kaip paslaugus ir kūrybinis narys. Dėl savo tautiškai rasinės prigimties jie to net negalėjo padaryti. Čia, Rytų Europoje, dar aiškiau, negu viduramžiais Vakarų Europoje, pasireiškė žydų įstatymuose ir tradicijose dokumentiškai nustatytas siekimas: iš vienos pusės – griežtai atsiskirti nuo juos apsupančių gyventojų, o iš kitos pusės – šiuos gyventojus ūkiškai išnaudoti. Atrodė, kad nepastovesnis ir pasyvesnis Rytų tautų charakteris tokiems žydų siekimams mažiau priešinosi. Taip žydai Rytų kraštuose greit parodė, kad jie iš negarbingai pasibaigusio bandymo įsikurti Vakaruose nieko nepasimokė.

Žydai įsibrovė kaip *žemės nuomotojai* tarp dvarininkų ir ūkininkų ir savo beatodairiniu elgesiu užsitraukė ant savęs pastarųjų neapykantą. Kaip *degtindariai ir smuklininkai*, kaimose jie gaudavo didelius pelnus. Miestuose rusų ir lenkų *pirkliams* jie darydavo nepaprastą konkurenciją. *Pinigų skolinimo biznį* jie varydavo taip pat lupikiškai kaip Vidurio ir Vakarų Europoje.

Pagal 1791 m. išleistą potvarkį jiems buvo leista gyventi vadinamajame *apsigyvenimo ruože* (čerta osedlosti), t. y. srityje nuo Rusijos vakarų sienos maždaug iki Dauguvos ir Dniepro (Rusijos Lenkijoje, Lietuvoje, Gudijoje ir pusėje Ukrainos). Šioje srityje žydai savo elgesiu tiek įsiėdė vietiniams gyventojams, kad 1804 m. gruodžio 4 d. buvo išleistas potvarkis, kuriame žydų verslo šakos, kaip žemės nuomojimas, degtinės varymas bei pardavinėjimas, buvo pažymėtos kaip priemonės ūkininkams iščiulpti ir kuriame buvo konstatuotas žydų kenksmingumas. Visi gyventojai žydai per trejus metus turėjo būti *ištremti* iš nuskurdusių sričių. Bet šis potvarkis nebuvo įvykdytas. Žydai paliko savo apsigyvenimo ruože ir toliau tęsė savo savitą gyvenimą. Vietiniai gyventojai vis labiau ir labiau kildavo prieš juos. Carinė vyriausybė buvo priversta išleisti žydams griežtus išskirtinius nuostatus, kad apsaugotų nuo jų kitus gyventojus. Neretai įvykdavo kruvini pogromai.

Taip Rusijoje vystėsi *savitas žydų gyvenimas* su jų visiškai nenormalia socialine struktūra: 40 procentų pirklių, įmonininkų, maklerių, smulkių prekiautojų, skudurininkų, po namus vaikščiojančių prekybininkų, smuklininkų ir t. t., 35 procentai smulkiųjų pramonininkų ir amatininkų ir tik 3,5 procento ūkininkų. (3) Jie gyveno getuose, kuriuose tikriausiam ir gryniausiam pavidale dauginosi ir toliau vystėsi; jie buvo griežtai nusistatę prieš visus aplinkinius gyventojus, įžūlūs, pilni mesianistinių lūkeščių ir vilčių atkeršyti už suerzintų gyventojų padarytus išsišokimus; pagaliau jie vis labiau troško praturtėti ir įsigalėti. Bet, apskritai, šis žydų gyvenimas, dėl jų pačių kaltės, nebuvo džiuginantis.

Žydai ir revoliuciniai sąjūdžiai

Šitos padėties pasikeitimo, carui valdant, nebuvo galima laukti. Tuo paaiškinamas tas faktas, kad žydai nuo pat revoliucinių sąjūdžių pradžios nepaprastai gausiai juose dalyvavo. Carizmo, o tuo pačiu ir esamos visuomenės santvarkos nuvertimas atrodė jiems didele viltimi iš pagrindų pakeisti savo padėtį. Kokiame politiniame ženkle turėjo įvykti šis perversmas, jiems iš pradžių buvo visai nesvarbu. Jiems tik buvo svarbu šiuo perversmu iškovoti gyventojams žydams tokią padėtį, kurioje būtų panaikinti visi juos varžą išskirtiniai nuostatai ir kuri taip pat juos įgalintų nevaržomai įgyti turtus ir valdžią.

Žydai revoliuciniame Rusijos sąjūdyje iš pat pradžių vaidino pagrindinį vaidmenį ir pagaliau beveik visur perėmė jo *vadovybę*.

Iš žydų pusės taktiniais sumetimais šis faktas yra nuginčijamas. Jie nurodo, kad revoliucionieriai žydai esą išsigimę, nuo savo tautos ir religijos atskilę asimiliantai, ir jų nesą galima laikyti tikrais žydais. Šiame samprotavime yra ryški žydiškoji tendencija, kuri esminiu žydiškumo momentu laiko Mozės religiją, o ne rasę. Bet žydai revoliucionieriai būdingiausias žydų rasės savybes yra tiek pat išlaikę, kaip ir žydų geto rabinai. Jie yra, gal būt, net tipiškesni ir tikriausiai apsukresni bei turi daugiau pasisekimo savo tautos atstovai, negu ortodoksiniai žydai.

Apie žydų revoliucionierių pastangų motyvus smulkiau kalbėsime kitoje vietoje. Čia mes tik sugriausime aukščiau nurodytą argumentą visos eilės žymiųjų žydų pasisakymais. J. O. Levin straipsnyje „Žydai ir revoliucija“ (4) rašo:

„Reikia pripažinti, kad iš visų žydų pateiktų argumentų nuginčijamas didelio bolševikų žydų skaičius negali būti rimtai vertinamas. Nėra nė mažiausios abejonės, kad žydai tiek bolševikų, tiek ir visose kitose (menševikų, socialistų, revoliucionierių...) partijose tiek daug prisidėjusiose prie vadinamojo revoliucijos pagalinimo, - nei savo skaičiumi, nei savo suvaidintu vadovaujamu vaidmeniu neišlaiko jokios proporcijos su žydų procentu Rusijoje“.

Žydas G. A. Landau savo straipsnyje „Rytų žydų revoliucinės idėjos“ (5) rašo:

„Socialistų eilėse buvo pilna žydų. Kai nepakeliamu karinio įtempimo metu baisusis sukrėtimas sukrėtė kraštą ir sugriovė visą valstybinę hierarchiją, valdžią paėmė vienintelės organizuotos jėgos, simpatizavusios griovimo tendencijoms. Tai buvo revoliucinės ir socialistinės ideologijos bei partijos. Jose dalyvavusių žydų skaičius buvo nepaprastai didelis“.

„Carizmo neapykanta žydams, - pareiškia kitas žydų politikas bolševikas Rafes (6), - buvo pagrįsta, nes pradedant 60 – aisiais metais, vyriausybė visose revoliucinėse partijose veikusių revoliucionierių tarpe rasdavo žydus“.

Net Rusijos ir Ukrainos komunistų žydiškosios sekcijos viename pranešime, adresuotame Rusijos komunistų partijos centro komitetui, 1919 m. gale aiškiai konstatuoja (7):

„Per 25 – erius revoliucinio sąjūdžio raidos metus Vakarų srityje (be Lenkijos) darbininkai žydai sudarė vienintelį revoliucinį elementą... Žydų darbininkų sąjūdis... revoliucijos metu apėmė beveik visus miestelius ir bažnytkaimius. Dėl to buvo visiškai natūralu, kad visose vakarinėse ir pietvakarinėse gubernijose žydų darbininkų sąjūdžio vadai ėmėsi vadovauti revoliucinėms organizacijoms“.

Pagaliau nurodysime ir paties Lenino pasisakymą (8):

„Žydai davė nepaprastai didelį revoliucinio sąjūdžio vadų procentą (lyginant su bendru žydų gyventojų skaičiumi). Šia proga paminėsime, kad ir dabar žydai turi nuopelną, teikdami didesnę, negu kitos tautos, procentą tarptautinėse srovėse dalyvaujančių veikėjų.“

Visi šie pasisakymai nenuginčijamai įrodo, kad žydai Rusijoje jau seniai prieš perversmą vadovavo revoliuciniam sąjūdžiui.

Viena svarbiausių šio sąjūdžio užuomazginių celių buvo 1897 m. įsteigta *Visuotinė Rusijos ir Lenkijos žydų darbininkų sąjunga*“, sutrumpintai vadinama – „*Bundas*“. 1898 m. gausios Rusijos revoliucinės organizacijos susijungė į „*Rusijos darbininkų socialdemokratų partiją*“ (RSDSP). Čia žydų „*Bundas*“ suvaidino vadovaujantį vaidmenį. Iš 9 socialdemokratų partijos steigėjų tik 2 buvo rusai, 4 žydai (=44 procentai): Vigdorčik, Kremer, Kosovskij ir Mutnik, 2 kitų tautybių žmonės (nerusai) ir vienas abejotinos rasinės priklausomybės. Pirmasis partijos kongresas įvyko *Minske*, žydų apsigyvenimo srities centre. Iš socialdemokratų partijos centro komiteto narių 1903 – 1917 metais vidutiniškai daugiau kaip trečdalis, o kartais iki 50 procentų buvo žydai. Žydų „*Bundas*“, kuris socialdemokratų partijai priklausė kaip autonominis vienetas, iš pat pradžių joje su didžiausia energija, prieštaraudamas bendriesiems partijos tikslams, gynė savo žydiškai nacionalistinius reikalus. Jam ne kiek nerūpėjo „išvaduoti“ caro imperijos darbininkų bei ūkininkų mases, kiek iškovoti stiprias žydų galios pozicijas. Pagaliau žydų nacionalistiniai siekimai tiek iškeliami į priekį, kad 1903 m. „*Bundas*“ pareikalavo suskirstyti narius tautybėmis. Ir, bolševikams atmetus šį reikalavimą, „*Bundas*“ išstojo iš socialdemokratų partijos. Vėliau jis prisijungė prie menševikų ir ten vaidino žymų vaidmenį. (9)

Perversmas ir žydų įsigalėjimas valdžioje

1917 m. pradžioje perversminės jėgos pribrandino Rusiją revoliucijai. Caro režimas nervingomis, nepakankamomis priemonėmis manevravo į vis labiau neišlaikomą padėtį. Duma sukilo. Revoliucinių partijų sukurstytos masės iki kraujo pasipriešino vyriausybės kariuomenei. Pagaliau kariuomenė perėjo į sukilėlių pusę. Caro režimas žlugo. Laikinoji vyriausybė paėmė valstybės valdžią.

Šioje vyriausybėje, kuriai pirmininkauti vėliau ėmėsi *Kerenskis* (10), nebuvo atstovaujamos radikaliosios partijos, kuriose vadovaujantį vaidmenį vaidino žydai. Jie sąmoningai nuo to susilaikė ir laukė tinkamo momento perimti valdžią į savo vienus rankas, su niekuo ja nesidalinant. Tuo tarpu jie sukurstė mases. Jų įtakoje visur pradėjo susidarinėti darbininkų ir kareivių tarybos, kurios įgijo didesnę valdžią, negu laikinoji vyriausybė. Ir už šitų tarybų *bolševizmas* pirmą kartą grasindamas pakėlė galvą.

Nuo 1903 m. Rusijos socialdemokratų partija buvo suskilusi į dvi grupes: į radikaliąją *bolševikų* (žodžiai „bolševinstvo“, „bolševik“ reiškia „dauguma“, „daugumietis“) ir nuosaikiąją *menševikų* (menšintso, menševik – mažuma, mažumietis). Kai 1917 m. prasidėjo Vasario revoliucija (11), bolševikų partijos vadų dauguma buvo užsienyje. Sužinoję apie caro režimo nuvertimą, jie grįžo atgal į Rusiją. Iš Šveicarijos kartu su Leninu grįžo žydai: *Radomyslskij-Zinovjev*, *Sobelzon-Radek*, *Brilijant-Sokolnikov*, *D. Rozenblium*, *A. Abramovič*, *Helene Kon*, *Goberman*, *Šeineszon* ir daug kitų (12). Iš Amerikos grįžo *Bronšteins-Trockij*, iš Azerbaidžanijos – tremtiniai *Rozenfeld-Kamenev*, *Gubelman-Jaroslavskij*, *Unšlicht* ir kiti. Jie tuoju užmezgė ryšius su kitais bolševikų vadais žydais – *Sverdlovu*, *Urickiu*, *Joffe*, *Gološčiokinu*, *Drabkin-Gusevu*, *Kollontaja* ir daugeliu kitų. Tik maža dalis žymiųjų bolševikų vadų buvo nežydai: lenkas *Dzeržinskis*, gruzinas *Džugašvili-Stalinas*; rusai – *Molotovs*,

Rykovas, Bucharinas ir kiti – sudarė tik mažumą. *Dėl Lenino – tai yra tikimybė, kad jis turi stiprią žydiško kraujo priemaišą* (13). Lenino motinos tėvas Aleksandras Blank sovietų žydų sluoksniuose yra laikomas žydu perkrikštu. Pavardė Blank Vokeitijos žydų tarpe yra sutinkama dažnai, o Rusijoje – daugumoj atvejų. Rusijos revoliucionierių „Bibliografiniame Žodyne“ randame du žmones su pavarde Blank; abu jie yra žydai: Rubin Mordkovič Blank ir Simon Mordkovič Blank. Lenino palankus nusistatymas žydų atžvilgiu yra žinomas. Tai ypač aiškiai parodo garsus jo 1918 m. liepos 27 dienos dekretas kovai su antisemitizmu. – *Taigi bolševikų vadovybė savo didžiule dauguma buvo žydiška.*

Visų revoliucinių partijų konferencijoje, balandžio 17 d. Leninas pasakė savo pirmąją kurstomąją kalbą, kuri tada dar nepasiekė savo tikslo. Bet jau liepos mėnesį bolševikams pasisėkė sukurstyti sukilimą, kuris sudarė didelį pavojų laikinajai vyriausybei. Žydai *Bronšteina-Trockio, Radomyslskio-Zinovjevo ir Rozenfeld-Kamenevo* buvo suimti kaip svarbiausi sukilimo vadai kurstytojai.

Rugpjūčio mėnesio pradžioje bolševikai sušaukė savo partijos suvažiavimą. Prezidiume sėdėjo 10 sąmokslininkų: iš jų tik *3 rusai, 1 gruzinas ir 6 žydai (55 procentai)*! Buvo padaryti paskutiniai pasirengimai perversmui. *Bronšteina-Trockio* lūpomis bolševikai paskelbė Kerenskio vyriausybei atvirą kovą. Spalio 23 d. buvo nutarta padaryti revoliuciją. Sukilimui vadovauti buvo sudarytas *septynių asmenų politinis biuras*, kuriame žydai *Trockio, Zinovjevo, Kamenevo ir Sokolnikovo* sudarė *absoliutinę daugumą (57 procentus)*. Po 6 dienų buvo sudarytas sukilimui kariškai vadovauti 5 asmenų „*Karinis revoliucinis centras*“. Šiame centre žydai, - turėdami du atstovus (Sverdlovą ir Urickį) prieš vieną lenką, vieną gruziną ir vieną vienintelį rusą, - taip pat vadovavo. (12) Tuo tarpu Peterburgo minia buvo sukurstyta iki įsiutimo. Žydai užstojo sukilusius ir atsisakiusius eiti į frontą pulkus ir tuo įgulas patraukė į savo pusę. Darbininkų ir kareivių tarybos buvo paklusnus žydų įrankis. Lapkričio 7 ir 8 dienomis buvo padarytas lemiamas sprendimas. Kruvina kova buvo paimti Žiemos Rūmai. Laikinosios vyriausybės ministrai pabėgo į užsienį.

Judobolševizmas paėmė valdžią.

Tikslas

Čia galima iškelti klausimą: kodėl savo tikslui atsiekti žydai pasirinko kaip tik *bolševizmo* kelią – vienos kairiųjų radikaliųjų kraštutiniausios srovės, kuri išstatė griežčiausius prieškapitalistinius reikalavimus, prieštaraujančius žydų prekybiniam verslui? Reikia pasakyti, kad iš pradžių didelė žydų dalis stojo į pusę nuosaikiųjų revoliucinių partijų, kurios nebuvo privatiniam kapitalui priešingos. Po Vasario revoliucijos iš laikinosios vyriausybės jie gavo teisių lygybę ir už tai šią vyriausybę visais būdais rėmė. Daug žydų net atvirai kovojo prieš bolševizmą. Žydų „Bundas“ dėl bolševikų radikalių reikalavimų paskelbė juos „revoliucijos priešais“. Bet kai tik bolševikai vis daugiau įtakos įgijo, kai paaiškėjo, kad ateitis jiems priklauso, - žydai dideliais būriais perėjo pas juos, kad laiku suspėtų užimti kaip galima daugiau vadovaujančių vietų. Ypač *bolševikams* valdžią pagriebus, apsukrių ir sugebančių palankias sąlygas išnaudoti žydų masės užplūdo bolševikų partiją. Kalininas tatau patvirtino savo kalboje, pasakytoje pirmame osetinų kongrese (14): Vos tik bolševikai paėmė valstybės valdžią į savo rankas, „į revolicuijos srovę įsiliejo miestuose gyvenančių žydų inteligentų ir pusinteligentų masės“, - į srovę revoliucijos, kurioje nėra ko nustoti, o galima tik laimėti. Be galo yra svarbu įsidėmėti, kad didžioji žydų masė įstojo į komunistų partiją kaip tik nuo 1917 iki 1921 metų, vadinasi, didžiausio partijos laimėjimo metais. 1922 metais žydų procentas komunistų partijoje pasiekė savo aukščiausią tašką (15).

Jei tokia didelė žydų dalis oportunistiniais sumetimais jau *po* revoliucijos perėjo į bolševikų stovyklą, reikia ypač pabrėžti, kad tai įvyko dėl to, jog, kaip jau anksčiau buvo įrodyta, - *nuo pat pradžios bolševikų partijos*

vadovybė buvo žydų rankose. Bolševizmas gestikuliuoja, kad jis esąs „antikapitalistinis“. Dėl to atrodo, kad jis yra žydiško kapitalistinio ūkio idėjų priešas. Bet taip atrodo tik paviršutiniškai žiūrint. Didieji sąmokslininkai žydai, kurie bolševizmą atvedė prie valdžios, numatė toliau. Jie yra tikrieji žydo *Karolio Markso programos* vykdytojai. Jie šią programą suprato daug geriau, negu kitos marksistinės partijos, kurios paliko tarp neaiškių kompromisų bekybančios.

Ko nori ši programa?

Reikėtų manyti, kad žydija būtų turėjusi pasitenkinti ta „*kapitalistine*“ santvarka, kuri įgalina ją surinkti gausius pelnus ir jais pareikšti savo galią. Iš tikrųjų, visuose kraštuose žydai mokėjo pasinaudoti kapitalistinės santvarkos gėrybėmis. Vis dėl to jų būklė ikšiolinėse privatinio kapitalizmo sistemose juos ne visai patenkina. Atskiruose kraštuose šios sistemos yra išaugusios ant tautinių organizmų. Nors stambiųjų finansininkų internacionalas stengiasi šituos tautinius organizmus išardyti, bet šios pastangos neturi reikiamo pasisekimo. O žydai šituose tautiniuose organizmuose yra ir paliks svetimu kūnu ir, kaip tokie, vėl liks atpažinti, vėl jausis bestovį prieš naujai atbundančias tautos atsparumo jėgas.

Dėl to *žydiškasis marksizmas* stato sau tikslą – *išardyti tautines bendruomenes*. Jis nori visiems laikams pašalinti tą išskirtinį traktavimą, kurį, galiausiai, žydija junta visų tautų bendruomenėse, tą svetimumo dėmę, kurios nė plačiausia emancipacija negali visiškai panaikinti. To dėlei jis pasirenka visai naują kelią: jis pasidaro visų tautų tariamai prispaustųjų „proletarų“ masių vadovu, reikalauja *klasių kovos*, kuri *ardo tautines bendruomenes*; kaip siektiną tikslą jis rodo *internacionalizmą*, kuriame visos tautos ir rasės būsiančios „lygios“, ir žydai, žinoma, jau daugiau nebebūsią laikomi tautai svetima grupe.

Ir taip kelias į valdžią nauju būdu tampa laisvas. Dabar žydams jau nebereikia bijoti vieningo tautos pasipriešinimo, nes jiems jau nebededamas žydiškumo antspaudas.

Naujoji valdžia atrodo kitaip, negu privatinio kapitalo sistemoje. Žemė, fabrikai, bankai, susisiektimo priemonės ir t. t. yra nusavinti. Dabar visi šie gamybiniai turtai turi priklausyti tariamai laimėjusiam proletariatui, tikriaus sakant, mažai naujosios valdžios atstovų klikai. O panaikinus visus rasinius ir tautinius skirtumus, tais atstovais žydams tapti yra daug lengviau, negu anksčiau. Praktikoje, kaip 24 metų sovietinio gyvenimo raida parodė, marksizmo „socialistinė“ ūkio sistema per visai trumpą laiką tapo valstybiškai kapitalistine. Kapitalas, kurio turėjimas anksčiau jo savininkui vis dėl to buvo susijęs su rizika, dabar jau neribotai ir beveik be rizikos yra atiduotas naudotis naujosios sistemos atstovams pagal jų pačių nuožiūrą. Valdančioji klika turi didelę, kokia tik yra įmanoma, valdžią. O prie šios valdžios prieiti lengviausia yra žydams – kaip naujosios sistemos išradėjams ir kaip slaptiems veikėjams bei agitatoriams buvusioje dėl jos kovoje. – Revoliucija, kurios tikslas yra ši naujoji „santvarka“, turi būti – taip nori žydiškoji marksizmo programa – pasaulinė revoliucija, turi būti įvykdyta tarptautiniais veiksmais. Dėl to tučtuojau atsiranda razgūs tarptautiniai ryšiai tarp naujų vadovaujančiųjų organų tų valstybių, kurias užvaldo marksizmas – bolševizmas. Vadai žydai, čia ir ten prisimušę prie valdžios, turi glaudžiausią tarpusavio sąlytį. Tarptautinės žydų pasaulinės valdžios idėja išeina aikštėn su savi visa, visais laikais žydų smegenis buriančia jėga.

Šiuos marksizmo programos elementus bolševizmo vadai žydai suprato ir išplėtė. Žinoma, ne visi kartu su jais einantieji numatė šias paskutiniąsias išvadas. Visai apie jas neturi supratimo plačioji komunistų partijos primityviųjų narių masė, kuri akiai seka daug už juos inteligentiškesnę žydiškąją vadovybę; taip pat ir tas mažesnis skaičius išsilavinusiųjų ir pusiau išsilavinusių fanatikų, kurie yra visai negyvenimiškai ir romantiškai įsigalvoję į bolševikiškąją ateities valstybę. Bet vadovai žydai, be jokio abejojimo, anksčiau minėtais samprotavimais daugiau ar mažiau sąmoningai vadovaujasi. Jiems bolševizmas, primiausia, yra *priemonė žydams valdžią pasigriebti*, toliau

– pašalinti visus prieš žydus nukreiptus išminties nuostatus, užkariauti vadovaujančias pozicijas savo gyvenamame krašte ir, galų gale, palaipsniui baigti įvesti žydų valdžią visame pasaulyje. Tik tuo ir išaiškinama ta neturinti sau lygios energija, su kuria žydai vis dirba bolševizmo naudai, ir ta simpatija, kurią dar ir šiandien visi pasaulio žydų sluoksniai teberodo bolševizmui.

Tik tuo išaiškinama ir ta *pagalba, kurią stambūs užsienio kapitalistai žydai suteikė Rusijos revoliucijos rengėjams*. Leon de Poncins savo knygoje „Les forces secretes de la Revolution“ (Revoliucijos spaltosios jėgos) (16) paskelbė vieną 1919 metais Amerikos slaptosios tarnybos duomenimis parašytą dokumentą, kuriuo nustatyta, kad JAV finansininkai žydai teikė Rusijos revoliucijai piniginę paramą. Pagal šį dokumentą *žydų banko namai Kuhn, Loeb, ir Ko, kurių direktoriai buvo žydai Jakob Šiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Šiff ir Jerome H. Hanauer*, - kartu su kitais žydais davė lėšų Rusijos revoliucijai remti. Jakob Šiff tatai pripažino 1917 m. balandžio mėnesį viename viešame pareiškime. Vienas vyriausiųjų perversmo veikėjų, žydas Bronšteinas-Trockij, iš Jakob Šiff, Makso Warburg ir kitų žydų gavo uždavinį užkurti Rusijoje revoliucijos gaisrą. Geriausiai šius faktus patvirtina ta parama, kurią ir vėliau įvairiausių valstybių žydų finansiniai sluoksniai vis teikė Sovietų Sąjungai.

Žydai užsitikrina pozicijas

Nuo pirmųjų 1917 m. lapkričio mėnesio dienų valstybės valdžia buvo bolševikų rankose. Bet jie buvo tokia menkutė mažuma, kuri valdžioje išsilaikė tik sukurstytos tamsios liaudies palankumu ir apsucriu padėties išnaudojimu. Plačiosios tautos masės buvo prieš juos. Visuotiniu, lygiu balsavimu išrinktas steigiamasis susirinkimas, susirinkęs 1918 sausio 18 d. išrinko savo pirmininku ne bolševiką, bet socialistą revoliucionierių. Tačiau bolševikai tuo pat metu sušaukė jiems klusnų tarybų suvažiavimą. *Žydas Urickij su savo 50 jūreivių išvaikė steigiamąjį susirinkimą.*

Tuo metu fronte vokiečių kariuomenė vis ėjo pirmyn, ir bolševikų „vyriausybė“ laikė išmintingu dalyku perkelti savo būstinę iš Peterburgo į Maskvą. Peterburgui, tai „šiaurės komunai“, vadovavo, „*Revoliucinis komitetas Petrogradui ginti*“. Šis komitetas susidėjo iš 5 narių, *kurių 3 buvo žydai (60 procentų): Urickij, Goldšteinas-Volodarskij ir Drabkin-Gusev*. „Šiaurės komunos“ vadovas buvo žydas Bronšteinas-Trockij, vėliau žydas Radomyslskij-Zinovjev. Užsienio ir vidaus reikalus tvarkė žydas Urickij.

Valdžioje išsilaikyti bolševikai galėjo tik kruvinu teroru. Jie tatai labai puikiai žinojo ir dėl to tuoj, pirmomis savo valdymo dienomis, pradėjo organizuoti durtuvo režimą. Senosios armijos jau nebebuvo. Tučtuojau imta formuoti bolševizmui atsidavusios kariuomenės dalys. Viso karinio aparato priešakyje atsistojo žydas Trockij; jo dešinioji ranka buvo jo rasės žmogus Efraim Sklianskij. Pirmoji „Respublikos revoliucinė karo taryba“ susidėjo iš 8 narių, kurių 5 (63 procentai) buvo žydai: Trockij, Sklianskij, Gusev, Kamenev, Unšlicht. Ir kitas vadovaujamas karinio aparato vietas užėmė žydai: *Laševič, Pozern, Zinovjev, Sokolnikov, Serebrovskij, Messing, Jurenev ir kiti* (17).

Bet smurto režimui išlaikyti karinės jėgos neužteko. Dėl to jau 1917 m. bolševikai įtaisė sau kitą jėgos įrankį – *čeką*, brutaliausią tų įrankių, kurie kada nors yra buvę mėnesiais ir pilietinio karo metais čekos pagalba su negirdėtu žiaurumu buvo palaužtas dar buvęs Rusijos tautų pasipriešinimas bolševikinei žydų diktatūrai. Čekoje skundėjai, teisėjai ir budeliai veikė kaip vienas asmuo. Čeka pirmiausia sistemiškai ir šaltakraujiškai išnaikino rasiškai vertingiausią gyventojų sluoksnį – senąją inteligentiją, kuri, gal būt, būtų turėjusi užtektingai iniciatyvos judobolševikiniam smurto režimui nuversti; be to, išnaikino begalines mases iš plačiųjų darbininkų ir valstiečių

sluoksnių. Čekos aukų skaičiaus niekada nebus galima tiksliai apskaičiuoti, bet beveik visi duomenys išreiškiami milijonais (18).

Ir šiame bolševikų diktatūros teroro įrankyje žydai iš pat pradžių suvaidino vadovaujamą vaidmenį. Šalie pirmųjų dvejų čekos viršininkų, lenko Dzeržinskio ir Menžinskio, pirmiausia eina žydų pavardės: *Urickij, Peterburgo čekos viršininkas, Josilevič, jo padėjėjas, Jagoda, vidaus darbų vedėjas, čekos viršininko pavaduotojas, vėliau visos GPU viršininkas, Messing, Maskvos čekos pirmininkas, Unšlicht, Mogilevskij, Artuzov, Kachnelson, Triliser, Kogan, Breslau, Zaks, Gološčiokin, Jurovskij, Safarov, Bele Kun (Aaron Kohen), „masinis Krimo žudikas“, Zemliačka, Kon Lander, Veinberg, Švarc, Finkelštei, Elenkryg, Griunštei, Meizel-Kedrov ir daug kitų.*

Čekos vykdomuosiuose organuose buvo daugiausia nežydai: latviai, rusai, kiniečiai. O vadovaujamos vietos po revoliucijos kas metai vis daugiau buvo žydų užimamos.

Pirmiesiems naujojo režimo užsienio politikos žygiams taip pat vadovavo žydai. Su Vidurio Europos valstybėmis dėl taikos Lietuvos Brastose dėrėjos žydai: *Joffe, Kameneve, Sokolnikov, Trockij ir Radek*; o šalie jų tik keli rusai, daugiausia tik pajvairinimo tikslams paimti kareiviai ir darbininkai. Šie žydai stengėsi ko ilgiau užtęsti derybas, tikėdamiesi, kad tuo tarpu ir Vokietijoje įvyksias perversmas. Šiuo derybų delsimu aiškiai pasireiškė bolševizmo *pasaulinės revoliucijos* tikslai. Bet žydų lūkeščiai neišsipildė. 1918 m. kovo 3 d. buvo pasirašyta taika.

*

1918 m. naktį iš liepos 29 į 30 d. Ekaterinburge *caras* su savo šeima buvo žiauriai nužudytas. Šiuo nužudymu bolševikai po praėjusia epocha užbrėžė baigiamąjį brūkšnį. Senoji Rusija visiems laikams žuvo. ***Už caro šeimos išžudymą labiausiai atsakingieji yra žydai: Jokūbas Sverdlov – vienas iš minėtosios dešimties vyriausiųjų bolševikų vadų, Gološčiokin, Ekaterinburgo vadovaujantis čekistas ir karinis komisaras, ir Jurovskij, žudytojų komandos viršininkas. Bet nuverstojo režimo galvos nužudymas buvo tik papildomas simbolinis aktas.*** Jau seniai visa tauta buvo auka kruvino teroro režimo, kurio vyriausieji vadai buvo žydai.

Lenino epocha

Šiaip taip 1917/1918 metais įvedę bolševikų režimą, žydai vis dėl tonebuvo tikri savo pozicijomis valdžioje, nes iš vienos pusės – vėlesniaisiais pilietinio karo metais tas visas režimas dažnai buvo pavojuje, o iš kitos pusės – pačių bolševikų tarpe atsirado nuominių skirtumai, kurie tapo pavojingi žydų siekimui viešpatauti. Kova dėl žydų valdžios vyko toliau. Vyriausieji tos kovos veikėjai buvo *Bronštei-Trockij, Radomyslskij-Zinovjec, Rozenfeld-Kamenven ir Sobelzon-Radek*. Leninas, kaip ir ankščiau, buvo viso partinio ir valstybinio aparato galva; jis buvo pasižymėjęs savo palankumu žydams ir dar vis energingai tebe palaikė savo draugų žydų pusę. Bet, jam pasitraukus iš aktyvios politinės veiklos ir ypač po jo mirties, užvirė nepaprastai sunki vidaus kova, kurioje, šalia kitų dalyvių, buvo iškeltas ir žydų pirmenybės klausimas. Galutinai nusistovėjo valdžios santykiai tik *Stalinui savo diktatūrą įvedus*. Stalino įkinkymas į žydų vežimą reiškia sėkmingai pasibaigusią jų kovą dėl valdžios. Stalino epocha bolševikams žydams ilgainiui tapo jų pozicijų išplėtimo ir galutinio įsitvirtinimo epocha.

Kovas dėl valdžios, vykusias nuo revoliucijos iki 1927 metų, pavaizdavo Hermanas Fehstas savo knygoje „Bolševizmas ir žydija“. Čia mes galime tik nurodyti jo tyrinėjimus ir pasitenkinti trumpa apžvalga.

*Lenino epochoje, laikotarpyje nuo revoliucijos iki maždaug 1922 metų, kuriais Leninas dėl ligos iš politikos pasitraukė, - jis mirė 1924 m., - sovietų valstybės valdžios svorio centras buvo komunistų partijos politinis biuras. Tarybų galia, kadaise bolševikų aistringai ginta ir garbinta, jau seniai buvo paversta farsu, - tuoj, kai tik ji padėjo bolševikų diktatūrai įsigalėti. Bolševikų klika naudojosi neribota valdžia. Ji rėmėsi komunistų partija, buvo susiglaudusi į ankštus šios partijos centro komiteto rėmus ir, galiausiai, susikoncentravusi politiniame biure, kelių vadovaujančių asmenų organe. Politinis biuras darydavo visus svarbiausius sprendimus. *Dėl to žydai į politinį biurą perkėlė savo galios svorio centrą.* Savotiškai didėjo ir jų procentinė dalis bolševikų diktatūros organuose, pradedant visa partija ir baigiant politiniu biuru.*

Žydų dalis bolševikų diktatūroje Lenino laikais (19)

Visų Soveitų Sąjungos gyventojų tarpe.....	1,77%
Visų komunistų partijos narių skaičiuje (pagal 1922 m. partijos narių surašymą).....	5,5%
Partijos centro komitete Lenino laikais vidutiniškai.....	25,7%
Politiniame biure Lenino laikais vidutiniškai.....	36,8%
Politiniame biure Lenino laikams baigiantis.....	42,9%

1922 metias politinis biuras susidėjo iš 7 asmenų. Iš jų 3 buvo rusai, 3 žydai ir vienas kitoks, nerusas. ***Vidutiniškai imant, Lenino laikais politiniame biure žydai buvo atstovaujami 21 kartą daugiau, negu jiems priklausė pagal jų dalį Sovietų Sąjungos gyventojų tarpė!***

Pasekėjų kova dėl valdžios

1922 metais Leninui iš politinės arenos pasitraukus, bolševikų diktatūros aparate prasidėjo karšta *kova dėl valdžios*. Ji truko penkerius metus. Iki šiol **žydai** buvo užleidę nežydams aukščiausios partijos viršūnės žymiausiąją poziciją, taip pat ir eilę kitų ypatingų reprezentacinių vietų; šiame laikotarpyje jie daro *bandymą paimti į savo rankas ir išorinę viso aparato vadovybę*. Bet šis bandymas žydams nepasisėkė: jų įtaka net truputį sumažėjo. Tačiau, apskritai imant, ji liko nepalūžusi ir į šio laikotarpio galą vėl ėmė didėti.

Leninui pasitraukus, aukščiausią valdžios vietą užimti pretendavo 4 vyrai: Zinovyjev, Kamenev, Trockij ir Stalin – 3 žydai ir vienas kaukazietis. Prie šių trijų žydų prisijungė dar ir ketvirtas – Sobelzon-Radek.

Išoriškai sprendžiant, atrodo, kad kova ėjo dėl principų. Stalinas ir jo šalininkai norėjo partijoje ir valstybėje griežčiausio centralizmo. Trockio grupė, dėl labai suprantamų priežasčių, reikalavo grįžti prie „demokratišnių“ metodų. Stalinas reikalavo pirma baigti sudaryti Sovietų Sąjungoje stiprią bolševizmo bazę, o tik paskiau, šią bazę remiantis, daryti pasaulinę revoliuciją. Trockininkai laikė reikalinga pirmiau padaryti pasaulinę revoliuciją. Iš tikrųjų, čia buvo nesusitariama tik dėl to, kam turi priklausyti politinė valdžia. Trockio grupė reikalavo sau „demokratinės laisvės“, aišku, dėl savo politinės padėties: ji jau buvo nustumta į užpakalį ir norėjo demokratiniais metodais apsisaugoti nuo visiškos izoliacijos, kurią vykdė partijos centrinė valdžia, esanti jos priešų rankose.

Nuomonių skirtumai dėl to, kuris metas yra tinkamesnis vykdyti pasaulinei revoliucijai, yra grynai taktinio pobūdžio: abi grupės norėjo *pasaulinės revoliucijos*.

Dėl valdžios vyko žiauri kova, kurioje abi pusės veikė visokiomis gudriomis, klastingomis ir žiauriomis priemonėmis. Laimėtoju liko Stalinas, kaip atkakliausias, negailestingiausias ir gudriausias. 1927 m. gruodį įvyusiame 15 – amė bolševikų partijos suvažiavime opozicija tapo galutinai sumušta. Trockis buvo ištremtas į Turkestaną ir pagaliau, 1929 sausio mėnesį, visai išvytas iš Sovietų Rusijos. Jis pradėjo savo nuotykingą emigranto gyvenimą: Turkijoje, Prancūzijoje, Norvegijoje ir pagaliau Meksikoje. Jis visur slaptai veikė prieš esamas vyriausybes, mėgino pakišti Maskvos internacionalui koją ir savo šalininkus sujungti į atskirą „IV – ajį internacionalą“. 1940 m. rugpjūčio 22 dieną Meksikoje jis buvo nužudytas per Stalino sukurstytą atentatą. Zinovjevą ir Kamenevą išsiuntė į provinciją. Vėliau jie vėl buvo priimti į partiją ir gavo žemesnes vietas; po bolševikų vado Kirovo nužudymo (1934 m. gruodžio mėn.) vėl juos suėmė ir ištremė į Uralą. Pagaliau, 1936 m. rugpjūčio mėnesį „trockininkų“ byloje juos pasmerkė mirti ir sušaudė. Radeką išsiuntė vieniems metams į Sibirą, Tomsan. Tada jis parašė savo atgailos pareiškimą ir vėl pradėjo vaidinti vadovaujamą vaidmenį kaip užsienio politikos žurnalistas; 1936 metų gale jį, kaip „trockininką“ suėmė ir 1937 m. vasario mėnesį nuteisė 10 metų kalėti.

Ir taip vienai žymiausių bolševikų žydų grupių nepavyko mėginimas išsikovoti nedalijamos valdžios. Kuriam laikui žydai kiek pasitraukė iš reprezentacinių partijos ir valstybės vietų. Bet tai, anaip tol nereikšė, kad jų įtaka būtų žymiai sumažėjusi. Kovų dėl valdžios laikotarpyje, jau Leninui nesant (nuo 1922 iki 1927 m.), politinės valdžios centras persikėlė iš politinio biuro į **centro komitetą ir į centrinės kontrolės komisiją**. Šiuose, dabar jau svarbiausiuose organuose žydai laiku paėmė į savo rankas vadovybę. Nors jie daugiau užpakalyje sėdėjo, bet turėjo labai didelę galią, ypač centrinėje kontrolės komisijoje, kuri sprendžia partijos asmeninę sudėtį. 1927 m. politiniame biure jie turėjo savo žmonių tik 12 procentų, o tuo pat laiku centro komitete – 18 procentų ir centrinėje kontrolės komisijoje – 31 procentą.

Kaganovičius išeina priekin

Apskritai imant, 1927 m. gruodžio mėnesio partijos suvažiavimas, kuriame Stalinas išsikovojo sau valdžią, reiškė *posūkį žydų valdžios politikoje*. Viena šios politikos linija čia staiga krito žemyn – tai Trockio ir jo draugų linija. Nors ji dar ėjo požemiu ir visą eilę metų gana dažnai kyštelėdavo į paviršių, bet žydų įsigalėjimui ji jau nebeturėjo reikšmės. Pagrindinė linija buvo jau kita, - ta, kuri 1927 m. beveik netikėtai pasirodė, Trockio liniją pakeitė, ją sąmingai nustumė ir kartu to paties tikslo siekė. Tai **Kaganovičiaus klikos linija**. Tuo pat metu, kai žydai Trockis, Zinovjevas, Kamenevas ir Rakedas dar tebegynė triukšmingai savo pozicijas prieš partijos forumą ir visą Sovietų viešąją nuomonę, - kitas gudresnis žydas jau buvo supratęs jų kovos beviltiškumą ir buvo nubrėžęs naują strateginį planą: ***Lazaris, Mozės sūnus Kaganovičius pažino Staline ateities vyrą, greitai pasiryžęs stojo į Stalino pusę, paėmė jį savo stiprion įtakon ir ėmė aplink save telkti nuo Trockio grupės atsiskiriančias žydų jėgas***. Jis tuojau tapo vyriausia galva plačiai išsišakojusios, išoriškai žiūrint, tik palaidos, bet svarbiais momentais tvirtai susijungusios žydų klikos, kuri su Stalina eina per ugnį ir vandenį ir sugeba padaryti sprendžiamos įtakos jo veiksams. *Galiausiai Kaganovičiaus klika pasidarė lemiamas valdžios veiksnys Sovietų valstybėje*. Tik per šią kliką žydai stipriai įsigalėjo. Sovietų žydiškoji lapė per Kaganovičių paaukojo kilpoms savo Trockinę koją ir laiku apsidraudė. Vėlesnieji įvykiai šį jos žygį pateisino. Kojos skausmas jau seniai praėjo ir lapė yra įsiganiusi puikiau, negu kada nors ankščiau.

Stalino kova su žydiškąja Trockio klika neturi nieko bendro su antisemitizmu. Žinoma, taktikos sumetimais Stalinas netildė antisemitinių garsų, pasigirdusių kovos triukšme, nes jie jam galėjo būti tik naudingi priešams sunaikinti. Bet tučtuojau reikalai pasikeitė, kai kova buvo jau laimėta ir prasidėjo naujas Stalino – Kaganovičiaus politikos kursas. Dabar Stalinas, kaganovičinės žydų klikos padedamas, ėmė savo planus vykdyti. Jis ne tik

„pakenčia“ besiplečiančią žydų įtaką, bet ją atvirai remia, darydamas žydus savo artimiausiais bendradarbiais ir visur įstatydamas juos valdininkais. Tuo būdu Stalino laikotarpis tapo *galutinio žydų įsigalėjimo laikotarpiu*.

1. Herman Fehst: Bolschewismus und Judentum (Bolševizmas ir žydija), Berlynas-Leipcigas, 1934, 46 psl.
2. Cituota iš Fehst: Bolschewismus und Judentum, 85 psl.
3. O. Heller: Der untergang des Judentums (Žydijos žlugimas), Viena-Berlynas, 1931, 94 psl.
4. Rossija i jevrei (Rusija ir žydai), Berlynas, 1924, 124 psl.
5. Ten pat, 109-110 psl.
6. Očerki jevreiskogo rabočego dviženija (Žydų darbininkų sąjūdžio bruožai), Maskva-Leningradas, 1929, 28 psl.
7. Fehst, 24 psl.
8. Iš vienos 1917 m. sausio 22 d. Ciuricho liaudies namuose laikytos paskaitos (Raštai, XIX tom., 452 psl.)
9. Fehst, 17 ir sek. psl.
10. Kerenskis yra laikomas pusiau žydu.
11. Pavadinimai „Vasario revoliucija“ ir „Spalio revoliucija“ pagrįsti senuoju kalendoriumi. Pagal naująjį kalendorių sukilimui įvyko 1917 m. kovo ir lapkričio mėnesiais.
12. F. Platen: Die Reise Lenins durch Deutschland im plombierten Wagen (Lenino kelionė per Vokietiją užplombuotame vagone), Berlynas, 1924.
13. Fehst, 42, 48 ir sek. psl.
14. „Pravda“ (Tiesa), 1926 m. lapkričio 25 d. numeris, cituota iš O. Heller: Der Untergang des Judentums, Berlynas-Viena, 1931, 230 psl.
15. Fehst, 60 psl.
16. Paryžius, 1928, 169 ir sek. psl.
17. Fehst, 73 ir sek. psl.
18. Apskritai, nuo 1917 iki 1923 metų čekos nužudytųjų žmonių skaičiaus yra nurodoma 1.760.000.
19. Fehst, 67 ir sek. psl.

**NACIONALSOCIALISTINĖS PASAULĖŽIŪROS
PRIEŠAI IR JŲ ŽMONIJOS LYGYBĖS DOKTRINA
VERSTA IŠ „SS RASINĖS POLITIKOS“**

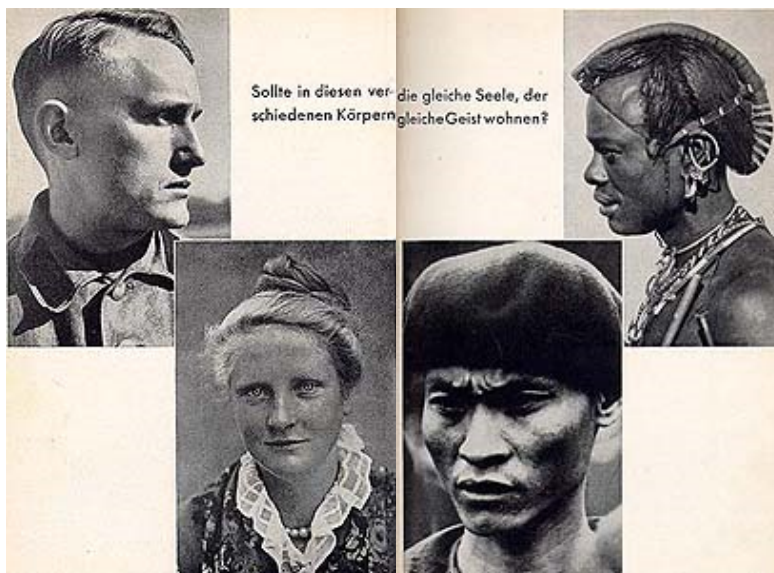
BAŽNYČIA

Krikščioniškoji bažnyčia nuo pradžios mokė žmonijos lygybės ir ją primesdavo ten, kur viešpataudavo. Žydas Paulius, virš visų, yra atsakingas už šią idėją, nepaisant jo didžiavimosi savo grynai žydiška kilme. Jis laimėjo Romos imperijos gyventojus naujam tikėjimui. Romos imperija patyrė nemažai rasinio maišymosi, kuris skatino greitą rasinės lygybės doktrinos sklidimą. Krikščionimi galėjo tapti bet kas: ar romėnas, ar graikas, ar žydas, ar negras ir t. t. Kaip krikščionys jie visi buvo vienodi, nes svarbu buvo, kad jie priklausė bažnyčiai ir priėmė jos mokymus. Vieninteliai jų užskaitomi skirtumai buvo tarp tikinčiųjų ir netikinčiųjų ir tarp kunigų bei laikų bažnyčioje. Kadangi visi žmonės buvo sukurti Dievo atvaizdu, visi turėjo būti laimėti bažnyčiai. Tikslas yra vieninga žmonija, suvienyta viską apimančios kunigų valdomos bažnyčios. Aiškiausia šito išraiška ateina iš Popiežiaus Pijaus IX – ojo pareiškimo 1938 – ują liepos 29 – ają: „Šiandien yra pamirštama, kad žmonijos rasė yra viena didelė katalikų rasė.“

Ši religinė doktrina atėjo ne iš prigimtinės rasės, arba rasiškai grynios tautos religijos. Ji išsivystė Artimuosiuose rytuose per rasinio chaoso laikotarpį iš įvairiausių kultūrų ir savo galutinę formą rado po Bizantijos įtaka.

Tačiau įtraukimas į krikščionių bendruomenę ir krikščioniškas išsilavinimas nieko nepadarė, kad pagerintų įvairių tautų natūras, arba gyvenimo būdus. Jos tik buvo padarytos neužtikrintomis dėl savo tikrosios natūros, reiškiant, kad svetimos įtakos kišosi ten, kur turėtų šnekėti kraujas, pavyzdžiui, santykiuose tarp vyrų ir moterų, sutuoktinio išsirinkime, santykiuose tarp šeimos ir tautos, iš tiesų, veikiamos svetimų papročių ir gyvensenos. Jau daugiau kaip per tūkstantį metų krikščionybė nesugebėjo pakelti negrų, ar Pietų Amerikos indėnų kultūrinio lygio. Bet bažnyčia pastatė sienas, kur neturėtų egzistuoti jokių, pavyzdžiui, tarp skirtingos tikybos vokiečių. Ir ji nugriovė sienas, kurias pastatė gamta, palaiminant santuokas tarp arijų ir žydų, negrų ir mongolų. Ji paėmė milijonus vertingų žmonių iš savo Dievo suteiktų vaidmenų tautos bendruomenėje ir juos įkišo į vienuolynus, arba kunigiją. Jos doktrinos yra atsakingos už rasių, tautų ir kultūrų žlugimą. Sveiki vokiečių žmonių instinktai nuo pat pradžių priešinosi šiam svetimam mokymui, arba jam mėgindavo uždėti savo antspaudą. Šiaurietiškieji žmonės

prieš ją kovojo amžius. Mokytojas Ekchartas prieš daugiau nei 600 metų pasakė: „Dievas yra manyje, aš esu jo dalis, aš galiu pastebėti Dievo valią be kunigų pagalbos.“ Liuteris krikščionims sakė klausytis savęs ir elgtis pagal savo sąžines. Bet Reformacijos tragedija yra, kad ji prasidėjo kaip vokiečių revoliucija, bet baigėsi mūsų dėl dogmų ir Liuteris galiausiai priėjo prie sąmonės prieš žydišką Biblijos mokymą.

ILIUSTRACIJA: Ar ta pati dvasia gyvena šiuose išsiskiriančiuose kūnuose?

Kopernikas, Kepleris, Galilėjus ir daugelis kitų mokslininkų pradėjo mūsų tarp šiuolaikinio mokslo ir krikščioniškos dogmos, šiaurietiškoji mokslinė dvasia kaip tiesą gal priimti tik tai, kas sutinka su mokslu ir patirtimi. Šiandien netgi kadaise neišjudinama bažnyčia užduoda klausimus apie žmonijos lygybę. Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra, paremta paveldimumo dėsnių ir rasių nelygybės žinojimu, sėkmingai nugalės šį klaidingą mokymą ir vokiečių tautą grąžins jos originaliai pasaulėžiūrai.

LIBERALIZMAS

Prancūzijos revoliucija (1789) Europą supažindino su nauja vedančia idėja, suktrauktą frazėje „laisvė, lygybė, brolybė“. Tai buvo rasiškai menkesnių elementų sukilimas, kurie perėmė idėjas, kurios iš dalies turėjo kitokias rasines ištakas ir kurios jų tegalėjo būti iškraipytos. Žydai turėjo lemiamą įtaką. Kaip bažnyčia, liberalizmas mokė, kad visi žmonės yra lygūs, kad nėra jokių kokybinių skirtumų tarp rasių, kad išoriniai skirtumai (fizinis tipas, odos spalva), yra nesvarbūs. Kiekvienas žmogus, nepaisant rasės, gali būti didvyris ar bailys, kūrybingas arba benaudis visuomenei, kariškai pajėgus, moksliskai pajėgus, meniškai gabus. Aplinka ir išsilavinimas buvo svarbūs veiksniai, kurie žmones daro gerais ir vertingais. Jeigu suteikiama žmonėms tinkama aplinka ir jie išvaduojami iš grandinių, tautos susijungtų vystyti savo sugebėjimus vieningoje žmonijoje ir tai pasektų amžina taika. Taigi, liberalizmas reikalavo lygybės visiems, lygių galimybių visiems ir ypač lygybės ir laisvės ekonominėje sferoje ir t. t. žydams.

Mes, vokiečiai, pamatėme kur tokios doktrinos veda. Liberalizmas nugriovė struktūras, kurios laikė rases ir tautos, paleidžiant destruktivius polinkius. Rezultatas buvo ekonominis chaosas, kuris privedė prie milijonų bedarbių vienoje pusėje ir absurdiškos prabangos kitoje. Liberalizmas sunaikino tautos ekonominius pagrindus, leisdamas pažmogiams laimėti. Jie laimėjo vedantį vaidmenį politinėse partijose, ekonomikoje, moksluose,

menuose ir spaudoje, griaudami naciją iš vidaus. Visų piliečių „nepaisant rasės“ lygybė privedė prie europiečių maišymosi su žydais, negrais, mongolais ir taip toliau, kurio paseka yra arijų rasės pakrikimas ir nykimas.

Viskas, ką šiaurietiškoji civilizacija laimėjo prieš tamsos jėgas kultūros, mokslo ir laisvių srityse, patyrė grėsmę iš karto kai žydai ir kiti žemesni elementai igijo galią. Europiečių dominavimas pasaulyje žlugo kaip Pirmojo pasaulinio karo pasekmė ir geriausioji vokiečių tautos dalis susidūrė su nykimu. Adolfas Hitleris vienas išgelbėjo Vokietiją ir visą Europą nuo šio likimo.

MARKSIZMAS

Pavojingiausias dabartinis mūsų pasaulėžiūros priešas yra marksizmas ir jo palikuonis, bolševizmas. Tai yra destruktvyviosios žydiškosios dvasios produktas ir iš esmės tai buvo žydai, kurie šią destruktvią idėją pavertė realybe. Marksizmas moko, kad yra tik dvi klasės: savininkai ir beturčiai. Abi turi būti sunaikintos ir turi būti pašalinti visi skirtumai tarp žmonių, tai pasekti turi viena „žmonių sriuba“. Tai, kas seniau buvo šventa, yra niekinama. Kiekviena sąsaja su šeima, gimine ir tauta sunyko. Marksizmas apeliuoja į žmonijos žemiausiuosius polinkius, tai yra kreipimasis į žmonijos išgamas.

Mes Vokietijoje tiesiogiai matėme, kur veda žmonės marksizmas nuo 1919 –ųjų iki 1932 –ųjų, Ispanijoje, virš visko, Rusijoje. Liberalizmo suteršti žmonės nėra pajėgūs apsiginti prieš žydišką-marksistinį nuodą. Jeigu Adolfas Hitleris nebūtų laimėjęs mūsų dėl savo tautos sielos ir nebūtų sunaikinęs marksizmo, Europa būtų paskendusi į bolševikinį chaosą.

ŽYDAS

Žydai yra už bažnyčios, liberalizmo ir marksizmo lygybės mokymų. Jie buvo pirmieji fanatiški šios idėjos gynėjai. Laisvoji masonija dominavo Prancūzijos revoliucijos intelektualinį pasaulį ir liberalizmas išaugo iš laisvosios masonijos. Portugalijos žydas Richardas, „klasikinės nacionalinės ekonomikos tėvas“, yra liberaliosios laisvos rinkos ir ekonominio plėšikavimo teorijos tėvas. Marksizmo ir bolševizmo pagrindas yra „Kapitalas“, parašytas žydo Mordechėjaus (Markso).

Kaip žydas igijo griaujamąją jėgą prieš europietiškas tautas? Žydai yra rasiškai maišyti. Esminė charakteristika, kuri juos atskiria nuo visų kitų rasių ir tautų, yra parazitavimo instinktas. Patys žydai apie tai yra aiškūs. Karlas Marksas, „Kapitalo“ autorius, sako: „Kokia yra žydijos esminė savybė? Praktiškumas, saviinteresas. Kas yra žydo kultūra? Derėjimasis. Kas yra jo dievas? Pinigas.“ Žydas filosofas Spinoza sakė: „Ko mums reikia, yra paprasta: jog kontroliuotumėme viską, reikalingą mūsų pačių gerbūviui.“

Parazitinė žydų prgimtis yra aiški iš jų sugebėjimų prisitaikyti prie vietinių tautų. Charakteringas pavyzdys yra žydo santykis su kalba. Netgi prieš mūsų erą žydų tauta pakeitė savo kalbą kelis kartus. Kur jie beeidavo, jie perimdavo vietinę kalbą, nors jie iš emsės negalėjo nuslėpti savo rasinės kilmės.

Tačiau žydai yra viena iš rasiškai sąmoningiausiųjų tautų. Senojo Testamento ir Talmudo įstatymai griežtai draudžia santuokas su ne žydais. Vedantys žydai visada pabrėždavo rasės ir rasės grynumo svarbą. Netgi Sovietų Sąjunga, kitaip esanti prieš rasę, išleido nutarimus žydiškam kraujui apsaugoti. Labiausiai žinomas pareiškimas yra iš žydo Benjamino Dizraelio (originaliai „d'Israel“, paskui „Lordas Beikonsfeldas“), išgamečio Britanijos ministro pirmininko: „Niekas negali būti abejingas rasiniam principui, rasiniam klausimui. Tai yra raktas į pasaulio istoriją. Istorija dažnai yra paini, nes ji buvo parašyta žmonių, kurie nesuprato rasių klausimo ir su juo susijusių

aspektų... Rasė yra viskas ir kiekviena rasė, kuri nuo maišymo nesaugos savo kraujo, pražus... Kalba ir religija nelemia rasės, ją lemia kraujas.“

Jo parazitinė prigimtis žydą privedė išlaikyti savo tautos kraują ir smogti kitoms tautoms jų būties branduolį – jų rasinę natūrą. Tik kai yra sunaikinamas tautos rasinis grynumas, žydas gali plėtotis laisvai ir be apribojimų. Dizraelio politiniai veiksmai sako, kad daugelis žydų sąmoningai dirba rasinio grynumo sunaikinimui. Jis karalienę Viktoriją padarė Indijos imperatore, Anglijoje sukurdamas atidarymą rytietiškiems gyvenimo būdams. Jis suklaidino anglų tautą su Rytų imperijos mintimi, taip slopindamas ir falsifikuodamas anglų rasinius instinktus. Žydas taip pat išdavė Rusijos tautas su dangaus žemėje atvaizdais, vedant prie stambaus masto rasinio maišymosi, labai greitinančio nykimo procesą. Žydas galėjo realizuoti savo planus pasauliniam viešpatavimui tik kai Rusija tapo siplna, be instinktų, be kultūros. Šitaip mes suprantame Momseno abipūdinimą žydų tautai kaip „dekompozicijos fermentą“. Kaip pasekmė, negali niekada būti taikos, bet tik kova tarp žydijos ir rasiškai sąmoningų tautų. Europa bus nugalėjusi šią grėsmę kai paskutinis žydas bus palikęs mūsų planetos dalį. Fiurerio žodžiai, ištarti karo pradžioje, bus įgyvendinti: *šiam kare bus sunaikinta ne vokiečių tauta, o verčiau, žydija.*

IŠTRAUKOS IŠ JULIJAUS ŠTREICHERIO POLITINIO TESTAMENTO

Redakcijos žodis

Kartu su NSDAP 90 – mečiu, mes šiame numeryje minime ir Julijaus Štreicherio, kuriam buvo skirtas pirmasis Lietuviškojo „Šturmuotojo“ numeris, jubiliejui. Vasario 12 – ają dieną sueina 125 metai nuo šio didžio nacionalsocialisto gimimo. Tebūna jo gimimo diena minima kaip kovotojų prieš žydiją ir judokratiją diena. Tai minint, mes norime čia patekti dalis Štreicherio Politinio Testamento, kurio pilnas Lietuviškas tekstas irgi pasirodys ir bus prieinamas publikai.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

IŠ JULIJAUS ŠTREICHERIO POLITINIO TESTAMENTO

KOVA PRASIDEDA

Su tokiu žinių ir supratimo pasirengimu, aš dabar įžengiau į kovą. Jeigu vokiečių tautai buvo lemta atgauti savo tautinio ir nacionalinio gyvenimo savęs pasiryžimą, tada ši tauta turėtų atpažinti priešą, kuris ją nubloškė į nelaime ir ji turėtų realizuoti energiją savo atgimimo realizavimui ir energiją ją paleisti iš grandinių, kurias priešas uždėjo iš vidaus, ir iš išorės, tegalėtų ateiti iš jos pačios.

„Ateikite visi!“ Taip šaukė kraujo raudonumo plakatai vėl ir vėl iš skelbimų lentų ir pastatų sienų į „masinį žmogiškąjį kuną“. Ir jie visi atėjo. Heraklio Velodromas, makrsitų organizuotų darbininkų susirinkimų pastatas, buvo pilnas žmonių iš fabrikų, vyrų ir moterų, jaunų ir senų. Šnekėjo Laprkičio revoliucijos rengėjų delegatas, apie

kuri kiekvienas žinojo, kad jų įgyta galia išliks tik tol, kol bus įmanoma išlaikyti proletariato tikėjimą. Tikėjimą, kad revoliucija iš tiesų žmonėms fabrikuose atnešė laisvę nuo kapitalistinės tarnystės. Tarp tūkstančių nežinomų žmonių, aš irgi sėdėjau kaip nežinomas. Ten buvo nuvalkiotos frazės, kurias būtų galima perskaityti bet kokią dieną marksistinėje spaudoje. Tai buvo nevaldoma agitacija prieš viską, kas nacionalistiška ir šlykštus Internacionalo išdavystės prieš tėvynę šlovinimas. Buvo galima pastebėti apie kalbėtoją, kad jis pats netikėjo tuo, ką sakė ir, taipogi, paliko klausytojų širdis šaltas ir be sujudimo. Ir taigi aplodismentai, duoti jam pabaigoje, irgi buvo šalti ir priverstiniai.

Aš prisistačiau „diskusijai“. Daugelis tūkstančių klausančių akių buvo nukreiptos į mane, man belipant ant raudonai papuoštos platformos kalbėti. Aš jau nebežinau, ką aš pasakiau. Bet aš niekada nepamiršiu aplodismentų audros, kuri siautė aplink mane žvaigždėtos 1919 –ųjų metų sausio nakties ramybėje.

Po aštuonių dienų. Ir vėl šaukimas „visiems“, ir vėl aplodismentai kalbėtojui, pašaukti iš kelių „proletarinių“ rankų. Ir vėl aš pasirodžiau diskusijai. „Ponas Štreicheris vėl pasirodė šnekėti. Ar mes jam leisime šnekėti?“ Šuksniai: „Leiskit jam šnektėt!“ Ir aš vėl šnekėjau. Bet vos tik iš mano lūpų išėjo pirmieji žodžiai, iš pirmųjų kėdžių pasigirdo riksmas: „Stokit, jis yra provokatorius! Jis yra darbininkų priešas! Lauk jį!“ ir, apspjaudytas ir iškeiktas „masionio žmogiškojo kūno“, aš palikau pastatą prisimindamas, kad prieš aštuonias dienas man buvo plovama.

Bet tai nuėjo per gamyklas ir užėigas: „Štai yra kažkas, kas nepasiduoda. Jis buvo išmestas iš susirinkimų salės, nes jis pasakė, kad darbininkai buvo apgauti, kad jie bėgioja ant kapitalizmo nosies ir, kad kapitalizmas yra žydai. Jis apie tai nėra neteisis.“

Ir „šitas“ atėjo vėl. Kai raudonasis pirmininkas man nenorėjo vėl leisti šnekėti, šimtai suriko protestuodami: „Balsuoti, balsuoti!“ Buvo balsavimas. Dauguma nubalsavo už laisvą diskusiją. Nuo tos akimirkos, aš dabar galėjau, savaitę po savaitės, pristatinėti savo politinę poziciją, jeigu tik ir kelioms minutėms, socialdemokratų, nepriklausomųjų, komunistų, spartakiečių susirinkimuose, vėl ir vėl pertraukiamas aplodismentų. Pirmasis daigas išdygo!

Tuo tarpu, Vokietijoje buvo pasirašyta sutartis, neapykantos ir keršto instrumentas, kuris buvo skirtas vokiečių tautai sukelti amžiną letargą ir vergovę ir, taipogi, nacionalinę ir tautinę nuosmūkį. Dabar mano diena atėjo! Raudoni kaip kraujas plakatai šaukė į salę:

„Ateikite, visi 300 vyrų, kurie pažįstate vienas kitą ir kurie yra paslaptingu būdu surišti vienas su kitu, valdote pasaulio ekonominį likimą. Tai patvirtina didysis žydas Valteris Ratenau. Ateik į Heraklio Velodromą! Julijus Štreicheris tau atskleis paslaptį ir tau pasakys, kas yra vyrai, kurie pavergia visų tautų miegančius žmones!“

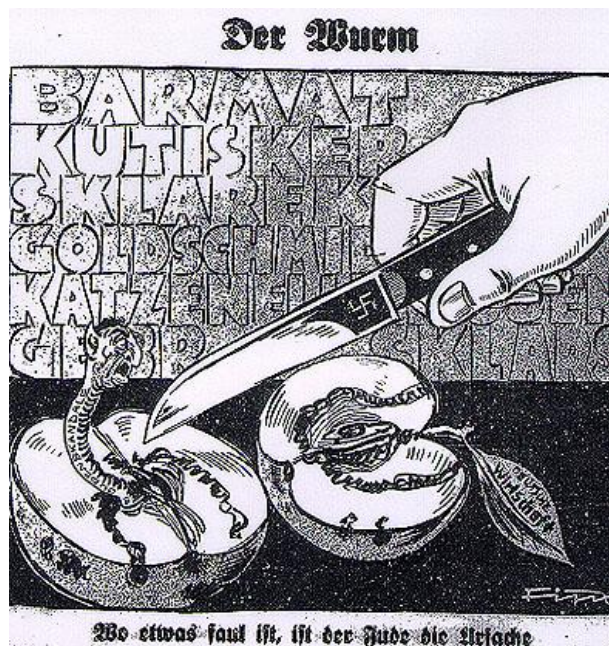
Ir jie atėjo, visi atėjo. Jau dviem valandom prieš prasidedant susirinkimui, Heraklio Velodromas buvo perpildytas smalsiųjų. Dešimtys tūkstančių nebesusirado vietos ir pripildė plačią aikštę ir gatvę iki pagrindinės traukinių stoties. Ir pėsti, ir raiti policininkai buvo atėję palaikyti tvarkos. Eidamas per visą tai, aš buvau gerai nusiteikęs ir tada, skatinamas šuksnių, aš įžengiau į Heraklio Velodromą kaip pirmojo savo paties suorganizuoto viešo susirinkimo vedėjas. Ir aš kalbėjau. Aš kalbėjau laisvai. „Kalbėkite toliau, kalbėkite toliau!“ Aš šnekėjau iki vidurnakčio valandų ir, kai aš baigiau, išsimaudęs prakaitu, aš leidau ant manęs pasilieti palaikymo šūkių bangai, ***iš mano širdies pakilo tyli malda dangų. Aš tai jutau: dabar kelias buvo atviras į sugundytojų širdį, į žmonių širdį, į tautos širdį. Buvo padaryta skylė pastate, kuri žydas Karlas Marksas pastatė miegančių žmonių smegenyse.***

Antrasis mano sušauktas masinis susirinkimas buvo sutrikdytas gaujos teroristų, papirktų alumi ir cigaretėmis. Mano kalba baigėsi kruvinu susirinkimų salės mūšiu.

Tuo tarpu, apie mane jau susibūrė grupė vyrų, kurie buvo pasirengę rizikuoti savo gyvybėmis, kad apgintų mane nuo politinių kriminalų teroro. Kai trečiame mano suorganizuotame susirinkime apmokėti teroristai siekė jį sutrikdyti, jie buvo išvyti pro duris ir langus su vandens žarnomis. Šaltasis dušas turėjo rezultatą, kad mano organizuoti susirinkimai daugiau niekada nebebuvo sutrikdyti.

Tačiau Heraklio Velodromo nuomotojas leidosi prigasdinamas. Jis man nebedavė savo salės susirinkimams. Bet tai taip pat turėjo gerą pusę. Aš dabar kalbėjau didelėje „Kulturvereino“ salėje. Ten drįsdavo atvykti žmonės, kurie save laikė per gerais rodytis „proletarų“ susirinkimų salėje ir rizikuoti fiziniu pavojumi. Tai buvo žmonės, kurie save vadino „biurgeriais“. Jie dabar gaudavo savaitines „injekcijas“ (jeims pakenčiamu būdu) su pasėkme, kad dabar ir pastoviose „geresniųjų žmonių“ užstalėse būdavo aptariama, ar nebūtų gerai žinoti ir išklausti naująjį pamokslautoją.

Nepraėjo nė savaitė, kurią aš nekalbėjau viešame penktadienio susirinkime, arba tų, kurie tapo ištikimais pasekėjais, diskusijų vakaruose. Taip greitai, išaugo tūkstančių vyrų ir moterų pasekimas. Viešiausias ir aktyviausias judėjimas jau susiorganizavo, užsiregistravo ir turėjo narių sąrašą. Jis save vadino „**Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija**“. Visi sąžiningai darbingi vokiečiai turėjo jai priklausyti, nepaisant kokio rango, ar profesijos, ar kokios religinės pakraipos.

NIURNBERGO ĮSTATYMAS

Kiekviena tauta turi teisę ir pareigą sau duoti įstatymus, reikalingus jos išlikimui. Žydų vadas Mozė karo, kuris pažadėtąją Kanano žemę pavertė žydų grobiu, pradžioje, išleido įstatymą:

„Jūs neduosite savo dukrų tautoms, į kurių žemes įžengsite ir jūsų sūnūs svetimų tautų dukrų neims sau į žmonas.“

Šis Mozės įstatymas taip uždraudė žydiško kraujo maišymą su kitų tautų krauju ir taip užtikrino išliekanti žydiškojo genofondo išlikimą ir tipiškų žydiškų fizinių ir intelektinių-psichologinių savybių išlikimą visiems laikams. Taigi, šis įstatymas yra žydų tautos apsaugos įstatymas.

Po Kanano užkariavimo žydų tautos apsaugos įstatymas, kurį išleido Mozė, jau nebebuvo gerbiamas daugelio žydų. Jie pavergtų tautų dukras padarė savo žmonomis ir su jomis susilaukė vaikų. Šiuose palikuonyse, žydiškų fizinių ir intelektinių-psichologinių savybių esmei vis labiau grėsė išnykimas. Tada žydų kunigas Ezra atnaujino Mozės įstatymą ir išgelbėjo žydų tautą nuo išnykimo. Kaip praneša Ezros knyga 9 – ajame ir 10 – ajame skyriuose, žydų kunigas Ezra sušaukė tautos susirinkimą, kuriame tų įstatymų nesilaikymas buvo pasmerktas kaip rimtas nusikaltimas ir nusižengimas prieš Dievą:

„Kai tik išgirdau tokį dalyką, aš buvau sumišęs. Aš išskleidžiau rankas ir tariau: mano Dieve, man yra gėda ir man nesinori pakelti akių į tave, mano Dieve; nes mūsų nusikaltimas prieš mus paėmė viršų ir mūsų kaltė yra didelė kaip dangus.“

Sechanja save padarė tautos susirinkimo kalbėtoju:

„Iš tiesų, mes nusidėjome, mes norime išvyti visas moteris ir vaikus nuo jų!“

Po to, kai Ezra priėmė jų priesaiką, kad „jie turėtų elgtis pagal šiuos žodžius“, prasidėjo didžiausias visų laikų masinis ištremimas: visos žydus vedusios ne žydės moterys, kartu su savo vaikais iš tų santuokų, buvo išvyti iš žydų tautinės bendruomenės!

Nėra žinoma, kad tais laikais būtų buvusios Sąjungininkų valdžios, kurios būtų paskelbusios masinį moterų ir vaikų išvaramą nežmogišku ir pradėjusios kariauti už išvytuosius, pasitelkiant visas savo galias.

Bet su Ezra yra teisėtai prisimenamas žydijos kaip vienas iš jos didžiausių kunigų ir vadų. Per šį Mozės išleisto rasės apsaugojimo įstatymo atnaujinimą, jis žydiją išgelbėjo nuo jos žlugimo. Egiptiečiai, persai, graikai ir romėnai dabar tepriklauso istorijai, nes jie nesustabdė kraujo maišymo su kitomis rasėmis. Bet žydų tauta juos pergyveno, ji vis dar tegyvuoja šiandien, 20 – ajame amžiuje ir ji pamažu laimi savo didžiausią pergalę: pasaulinį viešpatavimą!

Mozės įstatymai ir jų atnaujinimas per Ezrą buvo ir šiandien žydams vis dar yra, kuo „Niurnbergo įstatymas“ turėjo tapti vokiečių tautai. Tai yra įstatymas, kuris buvo išleistas Vokietijos Reichstago 1935 – aisiais metais ir vadinasi „Vokiečių kraujo ir vokiečių garbės apsaugos įstatymu“. „Niurnbergo įstatymas“ vokiečių tautai turėtų būti tuo, kuo Mozės ir Ezros įstatymas buvo ir šiandien vis dar yra žydams: jos išlikimo apsaugojimas. Jis turėtų neleisti, kad vokiškas skaistumas būtų išniekinamas svetimkūnių ir, kad vokiškas kraujas nesimaišytų su žydišku. Taigi „Niurnbergo įstatymas“ nebuvo išpuolis prieš kitą tautą, ar rasę, o verčiau, išskirtinai išliekančios vokiečių tautos egzistencijos apsaugos įstatymas. „Niurnbergo įstatymas“ vieną dieną bus branginamas kaip reikšmingiausias 20 – ojo amžiaus legislatūros darbas ir su juo, jo leidėjas, Adolfas Hitleris.

Nors žydai yra atsargūs išsaugoti jiems Mozės suteiktą ir Ezros atnaujintą apsaugos įstatymą, jie yra tie, kurie kovojo prieš „Niurnbergo įstatymą“: sukurtą vokiečių tautos apsaugojimui kaip išpuolį prieš žydiją ir, taipogi, kaip nusikaltimą prieš „demokratinę laisvę“. Kad žydai iš Sąjungininkų valdžių pareikalavo ir pasiekė „Niurnbergo įstatymo“ panaikinimą, atskleidžia, kokia didžiulė tapo jų įtaka pasaulio įvykiuose.

FIURERIS

Fiureris nėra miręs! Jis toliau gyvena savo Dievui artimos dvasios kūrinyje! Ji pergyvens tų, kurie buvo likimo prakeikti nesuprasti Fiurerio, kol jis vis dar gyveno, gyvenimus. Jie nuskęs į kapą ir bus užmiršti. Tačiau Fiurerio dvasia toliau veiks į laiką ir taps jo pavergtos tautos ir sugundytos žmonijos išganymu.

Šturmuotojas Juozas

RASĖ KAIP TAUTIŠKUMO PAGRINDAS

Mes gyvename režime, kuris propaguoja egalitarizmo idėjas. Kaip tai suprasti? Galima pasakyti paprastai, kad egalitarizmas reiškia visuotinės lygybės mitą, kurį mėginama „pagrįsti“ „faktais“. Teigiama, kad „visi žmonės lygūs“, nors tuo netikima. Teigiama, kad visos rasės „lygios“, nors tai milžiniškas farsas.

Tautiškumas nėra pakankamai skatinamas Lietuvos švietimo institucijose, visuomenėje ir, apskritai, aplinkoje ir visoje Valstybėje. Tačiau tas tautiškumas yra tik paviršutinis, galima sakyti, dirbtinis ir netikras, be to, kad jis yra silpnas. Kodėl? Mano atsakymas į tai yra, kad yra kategoriškai neigiamas pats tautiškumo pagrindas, kuris yra, buvo ir visada bus rasė. Pagalvokime logiškai. Ar gali egzistuoti japonas, kuris nėra geltonosios rasės narys? Ne. Ar gali egzistuoti anglas, kuris nėra baltosios arijų rasės narys? Irgi ne. Ar gali egzistuoti bantų tautos atstovas, kuris nėra negrų rasės narys? Taipogi, kad ne.

Kiekviena tauta priklauso konkrečiai rasei. Mes, kaip Lietuviai, priklausome baltajai, o dar geriau pasakius, arijų rasei. Ne už ilgo panagrinėsime tai, kas yra arijų rasė, kas yra baltasis žmogus. Tačiau prieš tai noriu pažymėti keletą pagrindinių teiginių ir faktų.

Alfredas Rozenbergas, savo veikale „Dvidešimtojo amžiaus mitas“ taikliai paaiškino, kad rasė yra dvasia, matoma iš išorės, o dvasia yra rasė, matoma iš vidaus. Kitaip tariant, kiekviena konkreti rasė turi savo fizines savybes ir savo dvasines savybes. Jos yra skirtingos ir, dėl tos pačios priežasties, jos negali būti lygiavertės, arba suderinamos toje pačioje erdvėje. Šiais laikais mėginama pasprukti nuo fakto, kad rasės pasižymi specifinėmis dvasinėmis charakteristikomis, mėginama įteigti, kad jos visos iš esmės vienodos ir, kad teigimas, kad jų maišymasis yra beprotybė (o tai tikrai yra beprotybė ir nuodėmė prieš Gamtą) yra „rasinė neapykanta“. Abibrėžiame, kad rasė turi konkretų fizinį-biologinį ir dvasinį-psichologinį savo aspektą. Vienas negali apsieiti be kito, kitaip rasė ***neišvengiamai pralaimės žmonijos gamtinėje atrankoje – rasių kovoje***.

Istorija mums rodo, kad žmonijos rasės nėra vienodos, kad jos nėra lygiavertės. Tai labai puikiai išaiškinta veikaluose „Devynioliktojo amžiaus pagrindai“ ir jau minėtoje knygoje „Dvidešimtojo amžiaus mitas“. Trumpai aptarsime, kas yra Lietuvis tautine šito prasme. Žinoma, ne taip, kaip tai daroma pseudo-patriotų, kuriems „tautiškumas“ tėra skambus žodis. Ta prasme, kokia jie naudoja tą žodį, tas žodis tampa šlykščiu ir cinišku keiksmažodžiu.

Lietuvių Tauta priklauso baltajai arijų rasei. Manau, kad su tuo joks sveiko proto žmogus negalys pasiginčyti. Mes, kaip tauta, norime išlikti ir tobulėti. Akivaizdu, kad, būdama maža Tauta, mes turime aplinkui turėti biologiškai-psichologiškai į mus panašias tautas, kurių atstovus esančius mūsų gyvybinėje erdvėje nebūtų žalinga asimiliuoti į savo Tautos gretas. Kaip tai suprasti? Lietuvis ir lenkas, nors skirtingi, abudu priklauso arijų rasei. Lenkas gali „lituanizuotis“ ir jo palikuonių kartos sulietuvės. Su sąlyga, kad skirtingos tautos yra daugiau, ar mažiau, tokios pačios rasinės sudėties, jos gali asimiliuotis viena į kitą. Tačiau skirtingų rasių kryžminimas sunaikina tautybės pagrindą – rasę. Šito produktas neišvengiamai yra mišrūnas, kuris neturi tautybės ir yra pasmerktas būti, arba vergu, arba parazitui. Žinoma, geriausias sprendimas yra atsikratymas mišrūnais, kaip ir kitokiais asocialiais ir degeneratyviais elementais.

Arijų rasė pradžioje buvo homogeniška, ji turėjo vieną konkretų rasinį fenotipą. Tai yra ir buvo aukščiausioji žmonijos rasė – šiaurietiškas arijų idealas. Tačiau, einant laikui, rasinio chaoso verpetuose susidarė keletas skirtingų europinių, ariškųjų rasių tipų, kurie visi iš tiesų remiasi šiaurietiškoju krauju, kuris sąlygoja jų ariškumą. Šie skirtingi rasiniai tipai, nors nebūtinai šiaurietiški (nordiniai ne geografinė, o rasine-antropologine prasme), priklauso arijų rasei ir yra paplitę daugiau ar mažiau, skirtingose arijų tautose, kurių biologinis ir dvasinis pagrindas yra sudarytas iš šiaurietiškosios rasės. Penkias pagrindines europietiškas rases apibrėžė vokiečių mokslininkas ir genialus mastytojas Hansas Frydrichas Karlas Giunteris savo veikaluose, kurių vienas iš paprasčiausių ir pagrindinių yra „Trumpa Europos rasologija“. Šios rasės yra mūsų jau minėtoji šiaurietiškoji ir tos, kurios yra ne tokios grynos, bet irgi ariškos: vakarų (viduržemio), dinariškoji, rytų (alpinė) ir rytų baltijo rasės.

Lietuvių Tauta yra, kaip rašė Giunteris, šiaurietiškosios rasės Tauta su rytų baltijo rasės įtaka. Lietuvių Nacionalinės Valstybės rasinė politika turės neišvengiamai būti orientuota į šiaurietiškojo elemento kėlimą į dominavimą, taipogi užkertant kelią maišymuisi tarp arijų ir ne arijų. Žinoma, čigonai, spalvotieji, žydai ir kitokie svetimi ir, arba asocialūs ir parazitaujantys elementai turės būti iš Lietuvos pašalinti kartą ir visiems laikams.

Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra puikiai supranta, kad Tauta negali skaldytis pagal tai, kad dalis tautiečių priklauso šiaurietiskajai, o kita dalis tautiečių – kitokioms europinėms rasėms. Tautą biologiškai ir psichologiškai, fiziškai ir dvasiškai turi vienyti šiaurietiškas idealas ir ariškumas.

Jau paaiškinau, kad Lietuvių Tauta priklauso arijų rasei, tačiau manau, kad yra dera paliesti ir tai, kadestis tauta, kuri nepriklauso jokiai konkrečiai rasei, kuri yra rasiškai maišyta, bet kurios hibridizacija yra išlaikoma „gryna“, veisiama ir naudojama ne tik baltosios, bet ir visos žmonijos fiziniui ir dvasiniam nuodijimui. Tai yra žydija. Žydų negalima priskirti nei baltajai, nei juodajai, nei geltonajai žmonijai. Ją galima laikyti parazitiniu kūnu, kurį privaloma pašalinti iš Lietuvių Tautos organizmo, norint užtikrinti šlovingą ir sveiką Lietuvių Nacijos ateitį. Kadangi žydija neturi gryno, kilniąją prasme rasinio pagrindo savo tariamam tautiškumui, ji yra pasmerкта parazituoti. Vienintelis sveikas mūsų atsakas į tai tegali būti kova prieš ją ir jos pašalinimas iš savo fizinės ir dvasinės aplinkos.

Tik rasinė idėja gali užtikrinti mūsų Nacijos išlikimą ir dorą ateitį. Rasė yra tautiškumo pamatas, be jos, mes esame pasmerkti pražūčiai. Stokime į kovą už Lietuvių Tautos ir arijų rasės ateitį!

LIETUVA, PABUSK!

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos

(NSDAP) iškilimas

Redakcijos pastaba

Si medžiaga yra versta iš NSDAP oficialios publikacijos iš 1932 –ųjų metų. Ją čia pateikiame, minėdami NSDAP 90 –ąsias metines ir norėdami skaitytojus supažindinti su vokiečių nacionalsocialistų istorijos ankstyvuoju laikotarpiu trumpai ir iš tiesioginių šaltinių.

NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ DARBININKŲ PARTIJOS

(NSDAP) IŠKILIMAS

Adolfas Hitleris gimė 1889 –ųjų metų balandžio 20 –ąją dieną Branau prie Ino, senosios Bavarijos kaime. Jo tėvas buvo pamestas neturtingo valstiečio sūnus, dirbdamas tapęs muitininku. Jo motina buvo kilusi iš vokiečių valstiečių šeimos. Būdamas 13 metų, jis prarado savo tėvą ir po keturių metų, savo motiną. Tada Adolfas Hitleris buvo Linco prie Dunojaus realinės mokyklos moksleivis, paskui išvykęs į Nacionalinę Mokyklą. Jo tėvo noras buvo, kad jis taptų valstybės tarnautoj, bet jis norėjo tapti menininku. Jo motinos mirtis jį privertė pačiam užsidirbti savo paties pragyvenimui.

Būdamas 17 metų, Hitleris išvyko į Vieną, kur jis siekė tapti architektu. Jis užsidirbo pragyvenimui savo paties pastangomis, pirmiausia, kaip statybininkas, maišydamas skiedinį, o paskui, kaip architekto braižytojas. 18 metų

amžiaus jis jau susidomėjo politika; jis tapo antimarksistu, bet kol kas neturėjo jokio vedančio vaidmens. Nuo jauniausių savo dienų, Hitleris buvo aistringas nacionalistas ir jo viltis buvo sujungti savo darbo periodo socialinius patyrimus su savo nacionalistiniais įsitikinimais. Keletą metų jis didžiuliame skurde gyveno Vienoje.

1912 – aisiais jis išvyko į Miuncheną, kuriame jis buvo studentas. Jis niekada nežinojo jauntaviškų linksmybių, bet nuo pat dienos, kai jis paliko namus su 50 kronų savo kišenėje, darbas ir skurdas buvo jo likimas.

1914 – ują vasarį jam pavyko atsikratyti pareigos tarnauti Austrijos kariuomenėje. Po šešių mėnesių prasidėjo karas. Jis nedelsiant pasisiūlė tarnauti Vokietijos kariuomenėje ir, per tiesioginį Bavarijos karaliaus Ludvigo sutikimą, gavo leidimą karo savanoriu įstoti į bavišką pulką. 1914 – ują spalio 10 – ają naujasis pulkas išžygiavo 1914 – ują gruodžio 2 – ają dvidešimtpenkiameis savanoris buvo apdovanotas antrosios klasės Geležiniu kryžiumi.

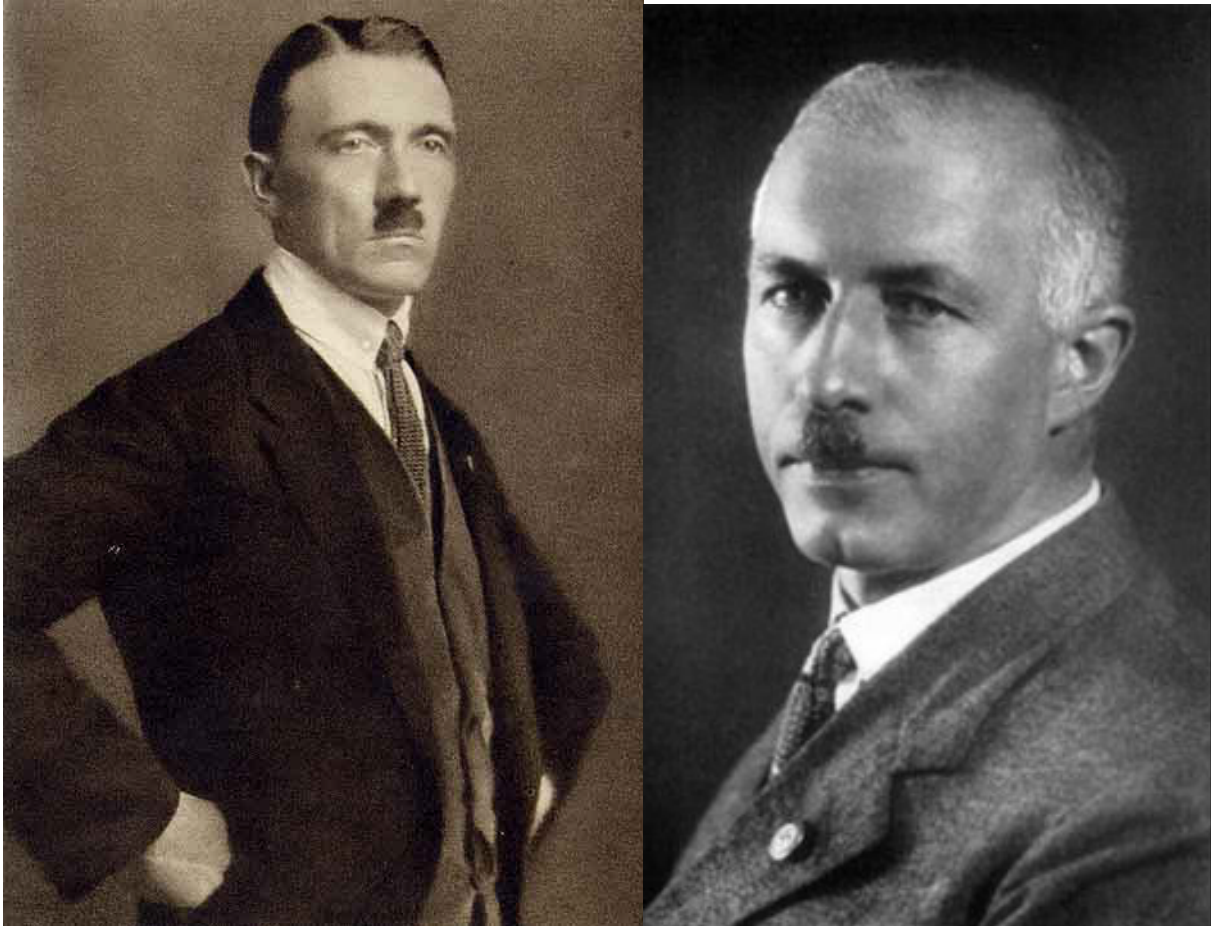
Pagerbiant jo drąsą „Bayerenwald“ puolime ir kitose mūšiuose prieš Vytšachto, jam buvo įsakyta imtis pranešimų nešiotų pareigų, kurios reikalavo ypatingos drąsos ir patikimumo, nes pranešimai dažnai turėdavo būti nešami per atvirą lauką po sunkia ugnimi. Tai jo vardą greitai padarė gerai žinomu už siauro jo draugų rato, visame pulke.

1916 – ują spalio 7 – ają jis buvo sužalotas sviedinio nuolaužos. 1917 – ują kovą jis sugrįžo į savo pulką. Jis gavo dar kelis apdovanojimus, įskaitant ir Pulko diplomą už išskirtinę drąsą kovose prie Fantenė ir, pagaliau, Pirmosios klasės Geležinį kryžių.

1918 – ujų spalio 14 – ają jis buvo stipriai sužalotas garstyčinių dujų, kurias britai tuomet pirmąkart naudojo , kartu su daugeliu savo kovos draugų savo pulke ir laikinai buvo aklas. Kol jis buvo ligoninėje, įvyko revoliucija.

Šituo, Hitleris nusprendė tapti politiku. 1919 – aisiais jis įstojo į mažą partiją, sudarytą iš šešių vyrų ir jos pagrindu jis įkūrė Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partiją. Jis sudarė naujojo judėjimo Programos gaires ir nustatė jo charakterį bei tikslus.

Branduolys: septyni vyrai

1919 – ujų rugsėjį Adolfas Hitleris pasakė savo pirmąją kalbą septyniems vyrams, jis kalbėjo 11, 25 ir 47 žmonių publikoms; gruodį 111 – ai; 1920 – ujų sausį – 270 – iai ir ne už ilgo 400 publikai. 1920 – ujų lapkričio 14 – ają jis kalbėjo 1700 žmonių masiniame mitinge. Jis dabar organizavo jaunosios Partijos propagandą, kuri po metų darbo turėjo 64 narius. Po metų, 1920 – aisiais, ji jau turėjo 3000. Hitlerio propagandinė veikla Miunchene buvo tokia, kad jis masiniuose mitinguose pagaliau labėdavo tris kartus per savaitę ir pirmadieniais pravedavo instruktažą. Jis, visų pirma, puolė Versalio kvailystę ir neigė marksistų ir Centro partijos teigimus, kad buvo įmanoma įvykdyti tą sutartį. Jis pašiepė šių partijų lozungą: „Apleiskite savo ginklus ir kiti irgi nusiginkluos.“ Jis kalbėjo, darydamas prielaidą, kad po to, kai būtų atiduoti ginklai, likęs pasaulis toliau ginkluotųsi – jeigu ne su savo paties pinigais, tai su milijonais, atimtais iš visiškai nusiginklavusios vokiečių tautos. Priešindamasis SPD (Vokietijos socialdemokratų partija) ir Centro partijos propagandai sutarties pasirašymo naudai, jis pranašavo, kad Ruras bus okupuotas, kad ir kas būtų pasirašyta.

1921.

Šie metai buvo paženklinėti pirmųjų vietinių grupių Rosenheime ir Landšute susikūrimu. Hitleris organizavo pirmąjį vyrų būrį ginti Partiją ir pradėjo savo kovą prieš separatistų judėjimą Bavarijoje. Mūsų vadas taip pat kalbėjo mitinge Miuncheno cirke, kuriame buvo virš 5000 žmonių.

Jis savo mitinguose pareiškė, kad sutartis nepadės, kaip teigė S.P.D. (Vokietijos socialdemokratai), Centro ir Tautos partijos (Deutsche Volkspartei), sukurti Vokietijos klestėjimą tyloje ir ramybėje, bet, kad tos kvailos politikos pasekmė neišvengiamai bus stambaus masto infliacija, padarysianti didžiulę žalą Vokietijos pramonei. Hitlerio teiginys, kad juodoji-raudonoji valdžia planavo privatizuoti valstybinius geležinkelius, buvo paskelbtas „nuogu melu“. Mėginimas sukilti Partijos viduje buvo nesėkmingas. Hitleris parašė naują Partijos Konstituciją, kuri jam suteikė diktatorines galias.

Socialdemokratija, kuri nebegalėjo ignoruoti Hitlerio vardo, dabar terorizmo priemonėmis mėgino atsikratyti savo priešo. Mitinguose būdavo kruvini susidūrimai, kuriuose mūsų vado geležiniai nervai ėmė viršų. Buvo suformuota nepalaužiama asmens sargyba, kuri nuo tada buvo pavadinta „Šturmo padaliniu“.

1922.

Kol vyko Miuncheno užkariavimas, judėjimas pradėjo sklisti po likusią Bavariją. Hitleris atsisakė visų kompromisinių siūlymų jungtis su kitomis partijomis. Jis galiausiai sunaikino visas panašius „nacionalistinių“ partijų darinius ir paėmė viršų prieš juos.

1922 – ujų spalį Hitleris į Koburgą žygiavo 800 vyrų priešakyje ir per dvi paras tame miestelyje visiškai sutriuškino raudonąjį terorą.

Tada Adolfas Hitleris viešai pareiškė, kad mes stačia galva nėrėme į infliacijos kryptį, kurią jis numatė kaip raudonosios-juodosios koalicijos politikos padarinį. Jis tapo žinomas kaip pavojingiausias ir labiausiai nekenčiamas sistemos priešas. Socialdemokratija ir Centro partija nustojo save ginti ginčais ir perėmė šmeižto politiką.

1923.

1923 – iųjų sausį buvo surenkta pirmoji didžioji Partijos konferencija ir buvo pašventintos pirmosios Partijos vėliavos. Šturmo padalinys buvo oficialiai įtrauktas.

Partijos propaganda buvo išsamiai išstudijuota ir ištobulinta ir ilgalaikiai organizacijos principai buvo nustatyti ir patvirtinti. Pasekėjai aplink Hitlerį būrėsi dideliais skaičiais, kurių dauguma šiandien yra tvirti jo bendražygiai. Tuo tarpu, puolimai prieš jį buvo įvykdomi vis didėjančių ryžtu; jis pirmąkart atsidūrė kalėjime, kaltinamas savo priešininkų mitingo trikdymu; jam buvo pastoviai skiriamos baudos. Nepaisant to, jis nei vienai akimirkai niekada nesustojo kovojęs prieš sistemą.

1923 – iųjų metų vasarą Adolfas Hitleris ėmėsi laužyti raudonąjį terorą daugumoje Bavarijos miestelių, Batislonoje, Hofe, Bairaute, Niurnberge, Fiurte, Ingolštate, Vinenberge, Šveinfurte – dažnai kraujo praliejimo gatvių kovose kaina, kuriose jis nugalėjo socialdemokratų ir komunistų teroristų gaujas.

Jo kova prieš nepajėgią Reicho valdžią buvo lydima karčių kaltinimų. Jis pranašavo valdžios silpno pasipriešinimo Ruro klausimui nepasisekimą ir pastoviai užsipuldavo kvailą sutarimo ir pildymo Prancūzijai politiką. Jis niekada nepraleisdavo progos paminėti sutarimo su Anglija ir Italija būtinybės.

1923 – iųjų lapkritį Hitleris atliko savo bandymą nuversti sistemą. Sukilimas neapvyko ir Hitleris buvo areštuotas.

1924.

Didysis teismas vyko Miunchene, 1924 – ujų kovą. Nors faktiškai pripažintas kaltu, mūsų vadas pasiekė pribloškiantį moralinį pateisinimą. Hitlerio gynyba paveikė teismą iki tokio laipsnio, kad jį kaltinanti tarybos kalba pavirto puikiu jo garbingų motyvų parodymu. Tačiau teisėjas jį nuteisė kalėjimo laikotarpiui.

Nacionalsocialistų Partija kentėjo netekusi savo vado. Jos priešininkai buvo įsitikinę, kad judėjimui galas ir įsidrąsino pasirašyti niekingąjį Daueso paktą, taip specialiai patvirtinant Vokietijos plėšimo sistemą, kuri privedė prie Jungo plano. Koks triumfas socialdemokratams ir Centru! Vokietijos pavergimo planas atrodė pasiektas!

Hitleris veltui mėgino per savo laisvėje esančius pažįstamus vesti kovą prieš Daueso paktą. Veltui jis jiems liepė viešai skelbti, kad Centro partijos ir S.P.D. bei Tautos partijos tikinimai, kad užsienio paskolos padidins valstybės klestėjimą, kad išnyks nedarbas, kad pakils atlyginimai ir nukris mokeščiai, kad bus išgelbėtas žemės ūkis, tėra tautos mulkinimas. Jis veltui jiems liepė pažymėti, kad Daueso paktui buvo lemta padidinti skurdą, kadangi paskolų palūkanos sutrupintų pramonę, kol pačios paskolos tiesiog tarnautų finansinių išsipareigojimų pagal planą įvykdymo tikslui; augtų bankrotai ir didėtų nedarbas, algos mažėtų ir mokeščiai augtų toliau ir ūkininkai susidurtų su visišku žlugimu ir būtų priversti išsiskirti su visu savo turtu.

Gruodžio 20 – ają Hitleris paliko kalėjimą.

1925.

Iki 1925 – ujų metų vasario 27 – osios, išėjo Adolfo Hitlerio šaukimas Partijos atgimimui ir jis pasakė savo pirmąją kalbą po kalėjimo 4000 žmonių publikai.

Nacionalsocialistinis judėjimas po lapkričio 9 – osios dienos įvykių buvo sudaužytas ir visas jo turtas ir pinigai buvo konfiskuoti, taigi dabar Adolfas Hitleris pradėjo tuščiomis rankomis atstatinėti Partiją nuo jos pamatų. „Pirmyn“ („Vorwaerts“) ir „Germanija“ tyčiojosi iš jo pastangų ir šaipėsi iš „kvailio, kurį įkalinimas padarė pamišėliu“. Nepaisant to, vadovaujant Hitleriui, Partijos rekonstrukcija vyko didžiuliu spartumu. Senieji vadai vėl pasitikinčiai susibūrė aplink jį. Hitleris paskatino partinę spaudą šviežiai veiklai.

Iki 1925 – ujų gruodžio, Partija turėjo 27000 narių. Centras ir socialdemokratai išsigandę paskelbė, kad vadas nagalės du metus sakyti viešų kalbų.

1926.

Šių metų birželis matė pirmąją Partijos konferenciją nuo Hitlerio įkalinimo.

Buržuazinis pasaulis buvo vis dar įsitikinęs, kad vykdymo politika išgelbės Vokietiją ir, kad Daueso paktas atgaivins pramonę. Marksistai buvo įsitikinę, kad jų dominavimas nepalaužiamas.

Prezidentas fon Hindenburgas atsiskyrė nuo savo rėmėjų ir nužygiavo su Centru ir S.P.D. Partija tęsė kovą: iki metų pabaigos ji turėjo 49000 narių.

1927.

Įsakymas, Hitleriui draudžiantis viešai kalbėti, buvo atšauktas, kadangi jį įvykdyti pasirodė neįmanoma. Jis kalbėjo daugelyje masinių mitingų. Kiekvienas mėnuo Partiją matė vis labiau ir labiau konsoliduotą.

Įvykių raida aplinkui su vis didesne ir didesnė jėga rodė, kad Hitleris buvo teisus. Daueso paktas buvo demaskuotas ir jo pasekmės buvo siaubingos. Socialdemokratai ir Centro partija melo ir prievartos priemonėmis mėgino išgelbėti tai, ką dar buvo įmanoma išgelbėti.

Rugpjūtį Hitleris sušaukė Partijos konferenciją Niurnberge, kuri patyrė didžiulį pasisėkimą. Metų pabaigoje Partija turėjo 72000 narių.

1928.

Adolfas Hitleris vedė Partiją intensyvėjančiame puolime prieš egzistuojančią sistemą. Nacionalsocializmas dabar buvo nepalenkiamas Vokietijos naikintojų priešas viduje ir išorėje. Hitleris ypač nukreipė savo puolimą prieš kvailą ūkininkų ir vidurinėsios klasės žlugdymą. Jis pranašavo katastrofą, kuri išiks vidinę rinką. Jis šimtuose mitingų vėl ir vėl skelbė, kad vykdymo politika yra beprotybė, kad jos pasekmės bus Vokietijos pramonės mirtis ir žlugimas. Socialdemokratai ir Centras tyčiojosi ir juokėsi savo mėginimuose kerštauti. Jų melas ir prievarta buvo asmeniškai nukreipti prieš Hitlerį.

Metų pabaigoje narystė pasiekė 108000 ir dvylika Partijos narių sėdėjo Reichstage.

1929.

Adolfas Hitleris su neišsenkančia energija tęsė kovą prieš esamą sistemą. Partijos spauda buvo išstbulinta, šturmo padalinys padidintas, sustiprintos SS rikiuotės ir suintensyvinta propaganda. Nacionalsocializmo doktrinos pradėjo giliai prasibrauti į nacionalinę sąmonę.

Rugpjūčio 4 – ają dieną Niurnberge milžinišku mastu įvyko antroji Partijos konferencija. Hitleris puolė juodąją-raudonąją sistemą su vis didesne energija ir be konkurento stovėjo kaip galingiausias vadas prieš visą tai, ką reiškia „demokratija“. Visi mėginimai jį išstumti iš Partijos vadovybės buvo sutriuškinti.

Metų pabaigoje Partija turėjo 178000 narių.

1930.

Kova prieš Jungo planą buvo pilname veiksmu. Hindenburgas jį energingai gynė, teigė, kad su juo Vokietija bus išgelbėta, kad Vokietijos pramonė atsigaus, kad nedarbas bus pažabotas, kad ūkininkai vėl kvėpuos ir, kad bus įmanoma sumažinti mokeščius.

Adolfas Hitleris tokias pažiūras apsakė kaip nerealias ir mirtinas; jis pranašavo priešingai. Jo Partija pradėjo šviesti tautą vidury sunkios kovos. Priešininkai atsakė su melo upe.

Rinkimai į Reichstagą vyko 1930 – ujų spalio 14 – ają. Partija gavo 6500000 balsų ir buvo išrinkti 107 nariai. Jos vidinė organizacija buvo stipri kaip niekada. Keletas nedidelių mėginimų sukilti, skatintų iš išorės, buvo sutriuškinti Hitlerio ir tų, kurie besąlygiškai nepasidavė, buvo pašalinti iš Partijos.

Centro partija, kuri dabar save, laimei ar nelaimei, atidavė į S.P.D. rankas, pradėjo kurstyti bažnyčią prieš Hitlerį. Centro partijai priklausantys vyskupai ir kunigai pradėjo fanatišką puolimą prieš nacionalsocialistinį judėjimą, ekskomunikuodavo jo šalininkus ir jiems net atsisakė suteikti krikščioniškas laidotuves. Hitleris nepalaužiamai laikėsi savo įsitikinimo, kad Centro partija reiškė Vokietijos žlugimą ir su dar didesniu ryžtu negu anksčiau tęsė kovą prieš ją. Jis griežtai atsisakė bet kokių mėginimų priversti jį kaip nors pakeisti savo poziciją.

Metų gale Partija turėjo 389000 narių.

1931.

Kova prieš Jungo planą tęsėsi. Hitlerio numatytos pasekmės tapo realybe.

Valdžia pradėjo administruoti per avarinius veiksmus, taip manydama, kad išgelbėsianti pramonę. Sekė aštrūs ginčai, kuriuose Adolfas Hitleris vėl nurodė mirtinas tos politikos pasekmes. Po kelių mėnesių – net po kelių savaičių, jis pasirodė esantis teisus.

Tuo tarpu, pradėjo gyvuoti daugelis nacionalsocialistinių laikraščių ir Partijos centrinės leidybos kabinetas pamažu išaugo į plačią firmą. Organizacija tapo labai naši ir šturmo padalinys tuo metu pasiekė aukšto išsivystymo stadiją.

Mūsų priešininkai voliojosi melagystėse ir leido įsakymus prekes dėti Prancūzijoje.

1931 – ujų pabaigoje Hitlerio partijos narystė pasiekė 806000, po mėnesio iušaugo į 862000 ir vėl po mėnesio iki 920000. Rinkimų dieną buvo maždaug milijonas narių ir nenusakomi milijonai rinkėjų rinkimuose.

Vyras, kuris kadaise buvo vargingas darbininkas ir vėliau fronto kareivis, taip per nepilnus tryliką metų sukūrė didžiausią politinę organizaciją, kokią Vokietija tėra regėjusi. Vieninteliai ištekliai, kuriuos jo priešai gali panaudoti prieš šį vyrą, yra melagystės ir šmežtas. Ir jis visada tiek daug laimėjo, nepaisant viso melo ir šikart jis buvo beveik išrinktas Reicho prezidentu.

Ar kas nors per visą Vokietijos istoriją kada nors padarė panašų pasiekimą, per dvyliką metų, prieš partijų, stambiojo kapitalo, spaudos, viešosios nuomonės, biurokratijos, melo, terorizavimo ir persekiojimo opoziciją?

Tai buvo joks ne išlepintas vaikas; nuo savo ankščiauųjų metų jis buvo vyras aukščiausiąja žodžio prasme, remdamasis vien savo jėgomis.

DYTRICHAS EKCHARTAS

BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO

III

Aš jam priminiau Rusiją: „Prieš revoliuciją žydai ją pasmerkė laop žemą ir niekingą griovį, dabar tie patys žydai yra viršūnėse ir štai ta pati Rusija jau „didi šalis“.

„1870 – aisiais metais,“ jis prabilo, „mes, vokiečiai, turėjome privilegiją būti didžia tauta. Žydai tuo metu manė, kad atėjo laikas pakeisti prancūzų imperatorių, kuris tapo nepatikimas į lankstų prezidentą. Tai taip pat pasirodė esanti puiki galimybė sukurti Komuną; taigi, „didvyriškoji vokiečių tauta“. Ne nuostabu, kad už mūsų princų ir generolų į Paryžių įjojo gauja gestikuliuojančių žydų finansininkų. Tačiau tuo tarpu mes vėl nusmukome žemyn. Spauda, „tas išrinktasis antikristo įrankis“, kaip jį pavadino Bismarkas, mus pavadino „valkatomis“ ir „hunais“. Bet turėk kantrybės! Kuo greičiau mes artėjame prie bolševizmo, tuo tampame šlovingesniais. Ir vieną dieną anglai ir prancūzai paliks „niekšais“. Tam matyti akinių nereikia. „Aš esu Britanijos pavaldinys, bet visų pirmiausia, aš esu žydas“ – surėkė prieš keletą metų jebrajus dideliame Anglijos žydų laikraštyje (*M. J. Wodenslowsky, Jewish World, 1909 sausio 1*). Ir kitas: „Kas turi rinktis tarp anglo, ar žydo pareigų, turi pasirinkti vėliau minėtąsias.“ Tai, kad jie tokius dalykus gali sakyti viešai, rodo, kaip Anglija jau yra valdoma žydų.

„Europos žydijos tvirtovė turi savo kilmę iš periodo tarp Kromvelio ir Edvardo VII – ojo“, aš pabrėžiau. „Tačiau nuo tada žydiškosios veiklos centras buvo perkeltas į Ameriką. Jie ten ilgą laiką yra gerai įsitvirtinę. Sombartas teigia, kad žydiški pinigai rėmė pirmąsias Kolumbo ekspedicijas. Žydas, Luisas de Torresas tariamai buvo pirmasis europietis, įžengęs į Amerikos žemę. Ir, viršijant visą kitą, žydai neseniai pareiškė, kad neva Kolumbas buvo vienas iš jų.“

„Tai nėra nuostabu“ – nusijuokė jis. „Visi, kas kažkiek turėjo įtakos pasauly, kartu su mieluoju Viešpačiu, yra žydai. Jie netgi Gėtė ir Šopenhauerį turi savo sąrašė. Ir tebūnie palaimintas tas, kuris juo tiki. Aš pats teigiu, kad Kolumbas ir Torresas nebuvo vieni iš jų, nes jūrų kelionės buvo daug pavojingesnės, negu yra dabar.“

„Pagal Hauserį“ – aš atsakiau, „Kolumbas buvo arijas, gal net ir turėjo germaniškų protėvių.“

„Man vis vien tas pats“, jis atsakė, „tiek kiek tai mane jaudina, jis galėtų būti buvęs zulūsu, aš greičiau priskirčiau jo darbą negrui, negu žydai.“

„Visiškai šalin nuo to, yra aišku, kad jie jau kurį laiką turi Ameriką už gerklės.“ – tęsiau aš. „Jokia šalis, rašo Sombartas, nerodo labiau žydiško charakterio, negu Jungtinės Valstijos. Mes šito pasėkmės jau pamatėme Pasauliniame kare. 1915 – aisiais metais, metu, kai tikrieji amerikiečiai neturėjo nė menkiausios minties apie karą prieš mus ir, iš tiesų, buvo taip mūsų atžvilgiu nusiteikę, kad bet koks galimas interesų konfliktas būtų galėjęs būti išspręstas sklandžiai ir draugiškai, slaptas patariamasis komitetas susitiko su prezidentu Vilsonu vien dėl priežasties, kad šalį parengti karui prieš Vokietiją.“

Ir kas buvo pagrindinis šitų nedorų veiksmų, kurie buvo pradėti dviems metams prieš Jungtinėms Valstijoms įstojant į karą, vedeliotojas? Ankščiau nežinotas žydas, Bernardas Baruchas. „Aš tikėjau, kad karas ateis daug ankščiau, negu jis atėjo“ – jis vėliau ramiai paaiškino specialiam Kongreso komitetui, kuris visą tai patvirtino. Ir niekas nepasikėlė ir nesumušė šio klastingo niekšo.“

Žydų aukščiausiosios vadovybės nutarimas prieš daugelį metų sukelti Pasaulinį karą yra gerai žinoma“, pasakė jis. „Šeštajame sionistų kongrese, 1903 – aisiais metais, Bazelyje, prezidentas Maksas Nordau, paskelbė: „Herclis žino, kad mes stovime priešais milžinišką sukrėtimą visame pasaulyje.“ Senasis gerasis Herclis! Koks idealistas! Mūsų kerėtojai ir burtininkai buvo pilni susižavėjimo šiuo kilniuojančiu patriarchu. Tačiau niekšas žinojo, ką jo bjauri tauta mums buvo parengusi.

„Bet Herclis buvo sionistas“ – aš įsiterpiau.

„Jis buvo žydas!“, pasakė jis, trenkdamas kumščiu į stalą. „Žodis „žydas“ viską pasako. Nėra jokio reikalo tolimesniai apibūdinimai! „Dievo išrinktoji tauta“ nori turėti savo pačių „Dievo“ šalį vėl. Pagauk tai: „vėl“! Dievo tauta ir Dievo šalis, nei viena iš kurių realybėje neegzistavo. Kiekvienas vaizdavimas jos iškrypimui niekina tikrąją situaciją, kurios egzistavo šešis šimtus metų Palestinoje, kol asirai užbaigė tą išdykavimą. Ar galima tai vadinti šalimi? Ar negalima Senąjį Testamentą priimti kaip šaltinį tuo klausimu? Pirmiausia, mes skaitome apie nepertraukiamas žmogžudystes ir plėšimus iš visų kitų Palestinos tautų, kurie, žinoma, truko daugelį metų. Tada, iki pat galo, su bjauriausiu niekingumu, vienokia anarchijos būseną keitė kitokia. Žydiško valstybingumo viršūnė, tai yra, karalius Dovydas, buvo toks niekšelis, kad jam net nepakako nenusakomo Urijaus pasmerkiančio laiško niekšingumo, savo mirties patale jis savo sūnų paskatino nužudyti savo seną kovos draugą, Joabą.

„Kai Kyras žydams davė leidimą sugrižti į Palestiną (iš jų „tremties“ Babilonijoje), absoliuti dauguma ignoravo Sioną ir pasiliko nenusakomai turtingoje Babilonijoje.. Visiškai ten patenkinti, jie tęsė savo finansines spekuliacijas ir kitokią veiklą.“

„1267 – aisiais metais“, aš jį informavau, „tebuvo du žydai gyventojai Jeruzalėje. Iki Pasaulinio karo žydų skaičius Palestinoje išaugo tik iki 12000, nors jiems ir seniau buvo galima ten sugrižti, nes nuo seniausių laikų jiems tikrai netrūko lėšų kelionei. Likę dvidešimt, ar panašiai milijonų – kiek yra tiksliai, sunku nusakyti, nes žydai

skaičiavimą daro patys, minta kitų prakaitu visame pasaulyje. Yra sunku suprasti, kaip nedidelė Palestina gali tikėtis aprūpinti šią milžinišką minią.

„Tai nėra būtina“, įsiterpė jis. „Esmė yra tai, kad dabar tai yra oficialu. Izraelis prisiminė save. Jo grandinės yra numestos. Naujos Dievo valstybės saulė švinta virš Siono. Koks aktas! Pagaliau išsivadavę iš jungo! Visi buvo priblokšti su pagarba. Žydai šaiposi.“

„Taip, iš tiesų“ – sušuko jis, „jeigu bet kur, tai čia katinas iššoka iš maišo! Visų žydų konferencijos 1919 – aisiais rezoliucija Filadelfijoje (!): „Žydai yra naujosios žydų Palestinos valstybės pieličiai, bet taip pat jie turi pilnas pilietybės teises bet kokiose šalyse, kuriose norės gyventi.“ Tą arogancijos pareiškimą reikia skaityti du kartus, o gal šimtą, kad būti tikriems, kad tai tiesa. Įsivaizduok šitai: anglai yra Didžiosios Britanijos piliečiai. Kiekvienas anglas, kuris pasirenka gyventi Vokietijoje, ar Prancūzijoje, ar Italijoje, išlaiko visas savo angliškos pilietybės teises, bet tuo pačiu metu jis turi visiškai pilietines teises šalyje, kurioje dabar gyvena.“ Dabar paklausk savęs, kokį pasipiktinimo riksmą pakeltų ne mes, ne prancūzai, ar italai, o patys žydai, jeigu anglų tauta iš tiesų turėtų tokį nutarimą! Tačiau visų žydų kongresas savo rezoliuciją išleido kaip įsakymą.

„Šis susirinkimas įtraukė žydų atstovus iš viso pasaulio, įskaitant sionistus. Trumpai tariant, jų tikslai buvo, kad žydai liktų ten, kur yra ir, kad naujasis Sionas tiesiog turėtų tikslą, pirma, sutvirtinti jų politinį stuburą, antra, patenkinti jų aroganciją ir galiausiai, bet svarbiausiai, jiems suteikti valstybę, kurioje jie galėtų nesusekami vykdyti savo nešvarius darbelius.“

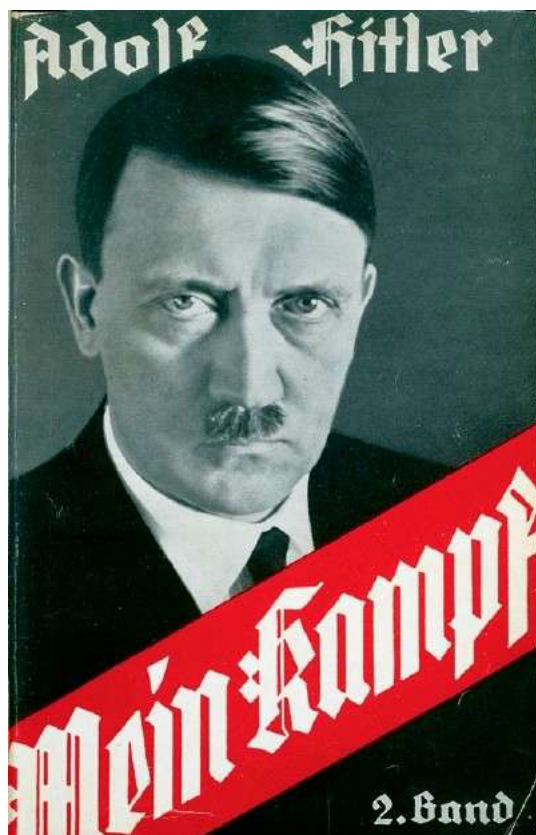
„Aš manau, kad mes iš šito galime susidaryti gana aiškią žydiško nacionalizmo sampratą.“

„Gera. Tai jie nėra, nei nacionaliniai, nei internacionaliniai, pripažinau aš. Kas tada?“

„Pagal mūsų tradicijas“, jis gūžtelėjo pečiais, „tai tikrai negali būti apibrėžta. Tai turi augimo per pasaulį rangą, kartais judantį lėtai, kartais šuoliaujantį didžiuliais atstumais. Visur jie čiulpia planetos gyvybę. Kas iš pradžių buvo pilna gėrybių, pabaigoje teliks niekas, išskyrus išsekęs skystis. Sionizmas yra matomasis paviršinis aspektas. Jis yra po žeme sujungtas su likusiu pabaisišku augimu.“

„Ir niekur nėra randamas opozicijos šitam dalykui ženklas.“

„Galima sakyti“ – aš nusijuokiau, „kad vilkai save išskyrė į dvi šutves. Buvo sutarta, kad viena iš jų paliks avių žemę tam, kad gyventi kur nors tarpusavyje kaip gryniems vegetarams.“

ADOLFAS HITLERIS, MANO KOVA

I TOMAS: ŽVILGSNIS ATGAL

VIII SKYRIUS: MANO POLITINĖS VEIKLOS PRADŽIA

Link lapkričio galo, aš grįžau į Miuncheną. Aš nuvykau į savo pulko depą, kuris jau buvo „kareivių tarybų“ rankose. Kadangi visa administracija man pasirodė gana bjauri, aš nuvykau į Traunsteiną ir ten likau, kol buvo panaikinta stovykla. 1919 – ujų kovą mes vėl buvome Miunchene.

Situacija ten negalėjo išlikti tokia, kokia buvo. Ji nestabdomai linko į tolimesnį revoliucijos plitimą. Eisnerio mirtis pasitarnavo tik šitos įvykių sanklodos pagreitinimui ir galiausiai privedė prie tarybų diktatūros, arba, teisingiau pasakius, žydiškos hegemonijos, kuri pasirodė laikina, bet kuri buvo tu, kurie suplanavo revoliuciją, originalusis tikslas.

Toje sankryžoje mano prote susiformavo nesuskaičiuojami planai. Aš praleidau ištisas dienas, svarstydamas klausimą, kas galėtų būti padaryta, bet deja, kiekvienas projektas turėjo nusileisti faktui, kad aš buvau gana nežinomas ir, taigi, neturėjau pirmosios reikmės efektingam veiksmui. Vėliau aš paaiškinsiu priežastis, kodėl aš negalėjau nuspręsti įstoti į kurią nors iš tuomet egzistavusių partijų.

Miunchene prasidėjus naujai Sovietų revoliucijai, mano pirmi veiksmai užsitraukė centrinės tarybos nepasitenkinimą. Ankstyvą 1919 – ujų balandžio 27 – osios rytą, aš turėjau būti suimtas; bet treji vyrukai, kurie atėjo manęs areštuoti, neturėjo drąsos pasitikti mano šautuvą ir pasišalino taip, kaip atvyko.

Po kelių dienų nuo Miuncheno išvadavimo, man buvo įsakyta pasirodyti priešais tyrimo komisiją, kuri buvo sudaryta 2 – ajame pėstininkų pulke su tikslu stebėti revoliucinę veiklą. Tai buvo mano pirmasis įžengimas į daugiau, ar mažiau, politinį lauką.

Po kelių savaitių, aš gavau įsakymus lankyti paskaitų, kurios buvo duodamos kariuomenės nariams, kursą. Kursas buvo skirtas įdiegti tam tikrus esminius principus, kuriais kareivis paremtų savo politines idėjas. Man šios organizacijos privalumas buvo tas, kad ji man davė galimybę sutikti kitus kareivius, kurie buvo tokio paties mastymo ir su kuriais aš galėdavau aptarinėti pačią situaciją. Mes visi buvome daugiau, ar mažiau įsitikinę, kad Vokietija negalėjo būti išgelbėta nuo artėjančios katastrofos tų, kurie dalyvavo lapkričio išdavystėje, tai yra, Centro ir Socialdemokratų; ir taip pat, kad buržuazinė nacionalinė grupuotė negalėtų atitaisyti padarytos žalos, net turėdama geriausius ketinimus. Jai trūko tam tikrų reikmių, be kurių toks tikslas niekada negalėtų būti sėkmingai vykdomas. Metai, kurie pasekė, patvirtino mūsų tuometines nuomones.

Savo mažame rate aptarinėdavome naujos partijos kūrimo projektą. Vedančios idėjos, kurias mes tada iškėlėme, buvo tos pačios, kurios buvo vykdomos po to, kai buvo įkurta Vokiečių Darbininkų Partija. Naujojo judėjimo, kuris turėjo būti suformuotas, vardas, turėjo būti toks, kad jis pats savaime kreiptųsi į žmonių masę, nes visos mūsų pastangos taptų bergždžiomis, jeigu šito trūktų. Ir tai buvo priežastis, kodėl mes pasirinkome Socialrevoliucinės Partijos vardą, ypač todėl, kad mūsų naujosios organizacijos socialiniai principai iš tiesų buvo revoliuciniai.

Bet taip pat buvo ir labiau fundamentali priežastis. Dėmesys, kurį aš skyriau ekonominėms problemoms per savo ankstyvesnis metus buvo daugiau, ar mažiau apribotas svarstymais, kilusiais tiesiogiai iš socialinės problemos. Kaip pasekmė, šitas vaizdas plėtė, kai aš pradėjau studijuoti Vokietijos „trigubos sąjungos“ politiką. Ši politika daugiausia buvo klaidingo ekonominės situacijos įvertinimo pasekmė, kartu su supainiotu pagrindu, ant kurio vokiečių tautos išlikimas būtų garantuotas, suvokimu. Visos šios idėjos buvo paremtos principu, kad **kapitalas yra išskirtinai darbo produktas ir, kad, taip pat kaip darbas, jis patiria poveikį iš visų veiksmų, kurie gali trukdyti, arba skatinti žmogiškąją veiklą. Taigi, iš nacionalinio pažvalgų taško, kapitalo reikšmė priklauso nuo Valstybės didybės, laisvės ir galios, tai yra, nacijos ir, kad tikrai šita priklausomybė veda kapitalą iškelti Valstybės ir nacijos interesus iš savęs išsaugojimo instinkto savo paties vystymosi labui.**

Tokiais principais Valstybės požiūris į kapitalą turėtų būti, palyginus, paprastas ir aiškus. Jos vienintelis tikslas tame būtų pasirūpinti, kad kapitalas išliktų pavaldus Valstybei ir, kad jis negalėtų sau duoti teisės būti virš nacionalinių interesų. Taip jis galėtų apriboti savo veiklą tarp šių dvejų ribų: vienoje pusėje, užtikrinti stiprią ir nepriklausomą nacionalinės ekonomikos sistemą, o kitoje, saugoti darbininkų socialines teises.

Ankščiau aš su adekvačiu aiškumu nepastebėjau skirtumo tarp kapitalo, kuris yra grynai kūrybinio darbo produktas ir kapitalo, kuris išskirtinai yra finansinės spekuliacijos egzistencijos ir natūros rezultatas. Čia man reikėjo impulso, kad mano protas imtų galvoti ta kryptimi, bet ankščiau to impulso trūko.

Reikalingas impulsas dabar atėjo iš vieno iš vyrų, kurie mano jau minėtame kurse skaitydavo paskaitas. Jis buvo Gotfrydas Federis.

Pirmą kartą savo gyvenime aš išgirdau diskusiją, kuri aiškinosi akcijų biržų kapitalo principus ir kapitalą, kuris buvo naudojamas paskoloms. Išgirdęs pirmąją Federio duotą paskaitą, į mano galvą iš karto atėjo mintis, kad aš dabar suradau kelią į vieną iš labiausiai būtinų reikmių naujos partijos įkūrimui.

Mano protu, Federio nuopelnas susidėjo iš negailestingo ir aštraus būdo, kaip jis apsakė dvigubą kapitalo, įsivėlusio į akcijų biržą ir į paskolas charakterį, pateikdamas nuogą faktą, kad šis kapitalas visada priklauso nuo palūkanų mokėjimo. Esminiais klausimais jo pareiškimai buvo tokie pilni išminties, kad tie, kurie jį kritikuodavo, neneigė, kad jo idėjos yra teisingos, bet abejojo, ar tas idėjas įmanoma paversti į praktiką. Man tai atrodė kaip stipriausias Federio mokymo taškas, nors kiti tai laikė silpnu tašku.

Paaikškinti įvairius būdus, kaip kas nors gali būti paverčiama praktika, nėra to, kuris sudaro teoretinę programą, rūpestis. Jo užduotis yra rūpintis pačiu klausimu, taipogi, jis turi žiūrėti į tikslą, o ne į priemones. Svarbus klausimas yra, ar idėja iš esmės yra teisinga, ar ne. Klausimas, ar ją įgyvendinti gali būti sudėtinga, yra visai kitas reikalas. Kai vyras, kurio uždavinys yra išdėstyti programos, arba politikos principus pradeda jaudinti save klausimu, ar tai paranku ir praktiška, vietoje to, kad save apribotų absoliučios tiesos pareiškimu, jo darbas nustos buvęs kelrodžiu tiems, kurie ieško šviesos ir vedimo ir taps tiesiog kasdienio gyvenimo receptu. Žmogus, kuris išdėsto judėjimo programą, turi apsvastyti tik tikslą. Nurodyti būdą, kuriuo tikslas gali būti pasiektas, yra skirta politiniam vadovui. Taipogi, aukščiau minėtojo mintis bus nulemta tų tiesų, kurios yra amžinos, kol vėliau minėtojo veikla visada turi būti vedama, atsižvelgiant į praktinę situaciją, po kuria šios tiesos turėtų būti įgyvendintos.

Jo didybė priklausys nuo jo idėjos absoliutaus teisingumo abstraktumoje; kol kito priklausys nuo to, ar jis teisingai apsvartys esamas realijas ir kaip jos gali būti pritaikytos anksčiau minėtojo išdėstytoms tiesoms vedant. Politiniam vadovui taikomas didybės testas yra jo planų ir siekių pasisiekimas, kas reiškia jo sugebėjimą pasiekti savo siekiamą tikslą, kol galutinis politinio filosofo tikslas niekada negali būti pasiektas, nes žmogiškoji mintis gali suprasti tiesas ir matyti tikslus, kuriuos ji aiškiai regi, nors tokie tikslai niekada negali būti pilnai įgyvendinti, nes žmogiška natūra yra silpna ir netobula. Tiek, kiek tai priklauso nuo žmogiškų būtybių, kuo idėja yra teisingesnė, tuo sunkesnė yra tikimybė ją paversti praktika. Politinio filosofo reikšmė nepriklauso nuo jo išdėstytų planų praktinio pasisiekimo, o verčiau nuo jų absoliutaus teisingumo ir įtakos žmonijos pažangai. Jeigu būtų kitaip, religijų kūrėjai negalėtų būti laikomi didžiausiais kada nors gyvenusiais vyrais, nes jų moraliniai tikslai niekada nebus visiškai, arba apytiksliai įgyvendinti praktikoje. Netgi religija, kuri yra vadinama meilės religija, yra ne daugiau kaip blankus jos nuostabaus kūrėjo valios refleksas. Bet jos reikšmingumas slypi orientacijoje, kurią ji ėmėsi duoti žmogiškajai civilizacijai ir žmogiškajai dorai ir moralei.

Šis labai platus skirtumas tarp politinio filosofo ir praktinio politinio vadovo funkcijų yra priežastis, kodėl kvalifikacijos, reikalingos abiejoms funkcijoms, yra labai retai randamos tame pačiame žmoguje. Tai galioja ypač taip vadinamame sėkimngame mažesnės rūšies politikui, kurio veikla iš tiesų yra niekas daugiau, kaip atlikimas to, kas yra įmanoma, kaip Bismarkas kukliai apibrėžė politiką apskritai. Jeigu toks politikas sąmoningai vengia didžiųjų idėjų, jo pasisiekimas bus lengvai pasiekiamas; jis bus greičiau pasiektas ir dažnai bus labiau juntamas. Bet dėl šito fakto, šitoks pasisiekimas yra pasmerktas beprasmybei ir kartais net nepergyvena savo autoriaus mirties. Apskritai tariant, politikų darbas neturi reikšmės esamai kartai, nes jų laimima sėkmė buvo paremta parankumo, visų lemiamų problemų ir idėjų, kurios reikšmingos ateities kartoms, vengimu.

Sekti idealus, kurie turės vertę ir reikšmę ateičiai, apskritai nėra labai pelningas dalykas ir tas, kuris seka tokį kursą, yra tikrai retai suprantamas žmonių masės, kurios alų ir pieną laiko labiau įtikinamu politinių vertybių indeksu, negu toli regiantys planai ateičiai, kurių privalumai tegalės būti naudojami palikuonių.

Dėl tam tikro niekingumo, kuris visada yra vienas iš neprotingumo kraujo giminaičių, pagrindiniai politikai visada vengs tų schemų ateičiai, kurias yra tikrai sunku paversti praktika; ir jie praktikuos šį vengimą, kad jie neprarastų esamo minios palankumo.

Tokių politikų svarbumas ir pasisekimas priklauso išskirtinai dabarčiai ir neduos nieko gero ateičiai. Bet tai nejaudina mažapročių žmonių, jie yra gana patenkinti akimirkos rezultatu.

Konstruktivaus politinio filosofo pozicija yra gana skirtinga. Jo darbo svarba visada turi būti vertinama iš ateities pažvalgų taško; ir jis visada yra apibūdinamas žodžiu „svajotojas“. Kol politiko galimybė susideda iš to, kas įmanoma, meno įvaldymo, politinės sistemos pradininkas priklauso tiems, kurie yra, kaip sakoma, tam, kad pamalonintų dievus tik dėl to, kad jie nori ir reikalauja neįmanomo. Jie visada turės išsižadėti šlovės tarp amžininkų, bet jei jų idėjos yra nemirtingos, ateities kartos suteiks jiems šį pripažinimą.

Per ilgus žmogiškosios pažangos laikotarpius gali atsitikti, kad praktinis politikas ir politinis filosofas rasis viename asmenyje. Kuo artimesnė yra ši sąjunga, tuo bus didesnės kliūtys, su kuriomis turės susidoroti šis politikas. Toks vyras nedarba reikalavimų, kurie yra akivaizdūs kiekvienam filistiniečiui, patenkinimui, bet jis siekia link tikslų, kurie tegali būti suprantami nedaugelio. Jo gyvenimas yra plėšomas neapykantos ir meilės. Jo amžininkų, kurie nesuprato šio vyro protestas yra priešingas ateities kartų pripažinimui, kuriam jis taip pat dirba.

Nes kuo didesnę darbą toks vyras daro ateičiai, tuo mažiau jis bus įvertintas savo amžininkų. Jo kova taipogi bus sunkesnė ir jo sėkmė retesnė. Kai amžių bėgyje pasirodo vyras, kuris tada yra palimintas sėkme, tada, link savo dienų galo, jis galės matyti blankų savo ateities šlovės vaizdą. Bet tokie didūs vyrai yra tik istorijos Maratono bėgikai. Amžininkų šlovės laurai yra tik mirštančiojo didvyrio galvai.

Didieji kovotojai yra tie, kurie kovojo už savo idėjas ir idealus nepaisant fakto, kad jie negauna jokio pripažinimo iš savo amžininkų. Jie yra žmonės, kurių atminimai bus užfiksuoti ateities kartų širdyse. Tada atrodo lyg kiekvienas individas jaustų pareigą atpirkti neteisybę, kurią šie žmonės kentė nuo savo amžininkų. Jų gyvenimai ir darbai tada yra studijuojami su jautriu ir dėkingu susižavėjimu. Ypač tamsiomis negandų dienomis tokie žmonės turi galią gydyti sudužusias širdis ir pakelti viltį praradusią tautos sielą.

Šiai grupei priklauso ne tik iš tiesų didūs valstybės vyrai, bet taip pat ir visi dideli reformatoriai. Šalia Frydricho Didžiojo mes turime tokius vyrus kaip Martyną Liuterį ir Richardą Vagnerį.

Kai aš išgirdau pirmąją Gotfrydo Federio paskaitą apie palūkaninės vergijos panaikinimą, aš staiga supratau, kad čia yra nepaprastos reikšmės vokiečių tautos ateičiai tiesa. Visiškas akcijų biržų kapitalo atskyrimas nuo nacijos gyvenimo padarytų įmanomą pasipriešinimą vokiško verslo internacionalizavimui, tuo pat metu neprarandant kapitalo, kaip tokio, nes to darymas sukeltų grėsmę mūsų valstybinei nepriklausomybei. Aš aiškiai mačiau kas vystėsi Vokietijoje ir aš supratau, kad ***sunkiausia kova, kurią turėtume vesti, bus ne prieš priešiškas tautas, bet prieš internacionalinį kapitalą.*** Federio kalboje aš radau efektyvų kviečiantį šūkį mūsų ateinančiai kovai.

Čia ir vėl įvykiai parodė, koks teisingas buvo mūsų tuomet turėtas išpūdis. Kvailiai tarp mūsų buržuazinių politikų šiame taške mūsų nebeniekina, nes netgi šie politikai dabar mato, kad jeigu jie galėtų sakyti tiesą, tai internacionalinių akcijų biržų kapitalas buvo ne tik pagrindinis Karą pradėjęs kurstomasis veiksnys, bet, kad dabar, kai karas yra pasibaigęs, ***jis taiką paverčia pragaru.***

Kova prieš internacionalinį finansų kapitalą ir paskolų kapitalą tapo vienu iš svarbiausių programos, kurią vokiečių naciją parėmė savo kovą už ekonominę laisvę ir nepriklausomybę, punktu.

Atsižvelgiant į taip vadinamų praktiškų žmonių prieštaraivimus, turėtų užtekti šito atsakymo: ***visos baimės, susijusios su bauginančiomis ekonominėmis pasekmėmis, kurios pasektų vergijos, kuri kyla iš palūkaninio kapitalo, panaikinimo, yra netikusios, nes, visų pirma, tie ekonominiai principai pasirodė esantys mirtini***

vokiečių tautos interesams. Priimtas požiūris, kai iškilo mūsų nacionalinės egzistencijos išsaugojimo klausimas, ryškiai primena patarimus, kadaise duotus Bavarijos medicinos kolegijos ekspertų dėl geležinkelių tiesimo klausimo. Išaukštinto ekspertų kūno pareikšta baimė nepasiteisino. Tie, kurie keliavo naujuoju „garo arkliu“ nenukentėjo nuo svaigulio. Tie, kurieėjo toliau, netapo ligotais ir sienos, kurios buvo pastatytos, kad nuslėpti naująją išradimą, galiausiai buvo išardytos. Teliko tik tie aklieji, kurie regi tariamųjų ekspertų viziją. Ir taip bus visada.

Antroje vietoje, šitai turi būti turima galvoje: bet kokia idėja gali būti pavojaus šaltinis, jeigu į ją bus žiūrima kaip į tikslą patį savaime, kai realybėje tai yra priemonė tikslui. *Man ir visiems tikriems nacionalsocialistams yra tik viena doktrina. Tauta ir Tėvynė.*

Tai, už ką mes turime kovoti, yra mūsų rasės ir tautos privaloma egzistencija ir augimas, jos vaikų pragyvenimas ir mūsų nemaišytos rasės išlikimas, Tėvynės laisvė ir nepriklausomybė; tam, kad mūsų tauta galėtų įvykdyti Kūrėjo jai skirtą misiją.

Visos idėjos ir idealai, visas mokymas ir žinios, privalo tarnauti šiems tikslams. Iš šito pažvalgų taško viskas turi būti apžiūrima ir, arba paverčiama praktika, arba atmetama. Taigi teorija niekada negali tapti negyva dogma, nes viskas tarnaus praktiniams kasdienio gyvenimo tikslams.

Taigi Gotfrydo Federio pasiektas sprendimas mane nulėmė atlikti esminį klausimo, su kuriuo prieš tai nebuvau labai susipažinęs, išstudijavimą.

Aš pradėjau studijuoti vėl ir taip buvo, kad aš pirmąkart suvokiau, kas buvo žydo Karlo Markso gyvneimo veiklos substencija ir tikslas. Jo „Kapitalas“ man pirmąkart tapo suprantamas. Ir jo šviesoje aš dabar taikliai supratau socialdemokratų *kovą prieš nacionalinę ekonomiką, kovą, kuri turėjo parengti dirbą tikro internacionalinio ir akcijų biržos kapitalo hegemonijai.*

Šių paskaitų kursas man turėjo rimtų pasiekmių ir kita kryptimi.

Vieną dieną aš užsirašiau kaip norintis dalyvauti diskusijoje. Kitas dalyvis pamanė, kad galės už žydus palaužyti ietis ir įžengė į ilgą jų gynimą. Viso šito pasekmė buvo ta, kad po kelių dienų aš buvau paskirtas tada Miunchene dislokuotam pulkui ir ten gavau karininko instruktoriaus poziciją.

Tuo metu tarp kareivių disciplinos dvasia buvo gana silpna. Ji vis dar kentėjo nuo periodo, kai kontroliavo „kareivių tarybos“ pasekmių. Tik palaipsniui ir atsargiai tegalėjo būti pristatyta nauja karinės disciplinos dvasia ir paklusnumas galėtų pakeisti „savanorišką paklusnumą“, terminą, naudotą išreikti karinės drausmės idealą po Kurto Eisnerio sujauktu režimu. Kareiviai turėjo būti mokomi galvoti ir jausti nacionaliu ir patriotišku būdu. Mano ateities veiksmų linija radosi šiuose dvejose kryptyse.

Aš ėmiausi savo darbo su didžiausiu džiaugsmu ir atsidavimu. Čia aš susidūriau su galimybe šnekėti prieš gana didelę auditoriją. Aš dabar galėjau įsitikinti, kad turėjau talentą viešoms kalboms. Mano balsas tapo toks geras, kad galėjau būti gerai suprantamas bent jau visose mažos salės, kurioje rinkdavosi kareiviai, vietose.

Joks uždavinys man negalėjo būti labiau malonus už šį, nes dabar, prieš savo demobilizaciją, aš buvaupozicijoje atlikti naudingą darbą institucijai, kuri buvo be galo miela mano širdžiai, kariuomenei.

Aš galiu pareikšti, kad mano kalbos buvo sėkmingos. Per savo paskaitų kursą aš šimtus ir net tūkstančius savo tautiečių sugražinau jų tautai ir jų tėvynei. Aš nacionalizavau šiuos kareivius ir, taip darydamas, padėjau atkurti bendrą discipliną.

Čia ir vėl aš susipažinau su keliais draugais, kurių mintys ėjo tomis pačiomis gairėmis, kaip ir mano paties ir kurie vėliau tapo pirmosios grupės, iš kurios išsivystė naujasis judėjimas, nariais.

Nusikaltimai Haityje

„Šturmuotojas“ praneša Lietuviai Tautai ir savo skaitytojams, kad Haityje, kuriame įvyko žemės drebėjimas, *Izraelio „gydytojai“ grobia nekaltus žmones, vagia jų organus ir veža juos į Izraelį.* Tarp kita ko, JAV kariuomenė okupavo šią šalį ir mėgina per įvairias aferas plauti pinigus. Taip pat galima pridurti, kad per šitą nusikaltimą kenčia ir JAV mokeščių mokėtojų kišenės.

Apie mūsų praneštą žinią galima rasti informacijos tarptautinėje spaudoje anglų kalba.

REDAKCIJOS ŽODIS

Kaip tie, kurie viską perskaitė turėjo įsitikinti, šis numeris išėjo išskirtinai ilgas ir labiausiai liečiantis ideologinę bei istorinę medžiagą daugiau, negu dabartinės „žiniasklaidos“ aptarinėjamus įvykius. Iš esmės tokia šio numerio apimtis, kartu su medžiaga, yra tokia, kokia yra, norint paženklinti jau ne kartą minėtą NSDAP įkūrimo 90 – metį. Kitame numeryje bus pateikta kitokios ideologinės medžiagos, esamų politinių įvykių Lietuvoje trumpas aprašymas ir amerikiečių nacionalsocialisto Džordžo Linkolno Rokvelio trumpa biografija, versta iš amerikiečių mastytojo Dr. Viljamo Liuterio Pirso parašyto trumpo biografinio straipsnio.

Pasaulinė žydija toliau naikina Lietuviai Tautą, toliau vagia iš mūsų, toliau teršia mūsų Valstybę ir dvasią savo degeneruotu „menu“, savo „demokratija“ ir liberalistiniu dekadentizmu. ***Tautietai, stok į kovą, kovok už Lietuviai Naciją ir arijų rasės atgimimą!***

HEIL HITLER!

